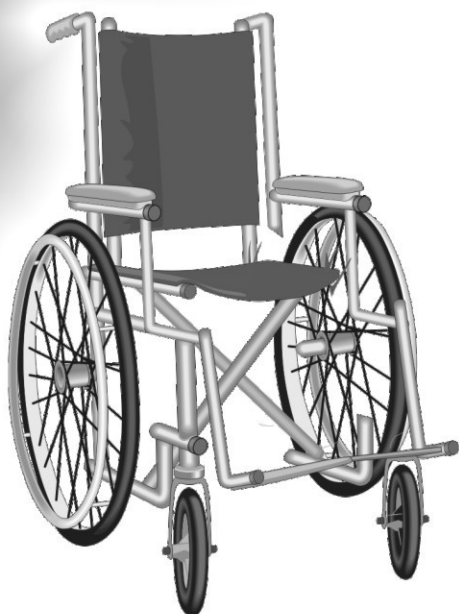

Hoću! Ozdravi!

Ivan Lovrenčević

HOĆU! OZDRAVI!

Izdaju:

KRŠĆANI
Zagreb, 2012.

Besplatno izdanje

Sadržaj

1. VEZA GRIJEHA I BOLESTI	3
2. TEMELJI VJERE	13
3. MOGUĆNOST VJERE	21
4. BOŽJA VOLJA	25
5. SILOM PROTIV OKOLNOSTI	29
6. RIJEČ VJERE	39
7. RELIGIJA ILI KRIST	43
8. SLUŽBA VJERNIKA	49
9. KRIŽ JE SREDSTVO OZDRAVLJENJA	55
10. OZDRAVLJENJE JE PUTOKAZ	59
11. BOLESNI VJERNICI	65

Prvo poglavlje

VEZA GRIJEHA I BOLESTI

*“Oni su bolovali zbog svojih grijeha,
ispaštajući svoje opačine, svako jelo se
gadilo njihovoj duši, došli su do vrata smrti.”
(Psalam 107:17)*

U mračnim trenucima beznadnog očaja izazvanog teškom ili smrtonosnom bolesti koja pogađa naše ili tijelo bliske osobe skloni smo postaviti uobičajeno pitanje: “Zašto baš ja, on ili ona? Što smo skrivili Bogu da nas je tako teško kaznio?” Jesmo li uistinu spremni čuti odgovor na ovo pitanje, ili je riječ tek o jeftinoj poštapalici kojom odgovornost za negativno stanje elegantno prebacujemo na Boga. Istovremeno odbacujemo i samu pomisao da je došlo vrijeme za sagledavanje našeg stvarnog duhovnog stanja u odnosu na Njega.

Ukoliko u nama postoji iskra objektivnosti svakako trebamo pročitati nastavak ove knjige. Njezin sadržaj nema za cilj donijeti osudu u naš život, osjećaj manje vrijednosti ili bespomoćnosti. Upravo suprotno, objektivno i biblijski utemeljeno učenje pomaže ljudima shvatiti uzroke negativnog stanja u kojem žive, kao i izlaz iz njega. Vrlo je izgledno da nam određene poruke neće biti trenutno prihvatljive, ili ćemo spram njih automatski zauzeti negativan i obramben stav. Bez obzira na to, zapitajmo se ovo: “Želimo li iz bilo kojeg razloga i dalje živjeti u neznanju i iluziji, čak i po cijenu gubitka svog ili života bliske osobe?”

Bez ispravne dijagnoze nema ispravnog liječenja! Zamislimo da osoba s ozbiljnim probavnim smetnjama dođe kod liječnika i jedino što želi dobiti jest recept za ozdravljenje. Dakako, liječnik može napisati recept, ali čini li dobro bolesniku ukoliko mu

propusti ukazati na eventualnu nepravilnost u prehrani. Duboko u sebi liječnik je svjestan toga da propisani lijek neće djelovati bez istovremenog uklanjanja uzroka koji su doveli do smetnji. Danas uglavnom želimo čuti biblijski aspekt koji bismo mogli nazvati recept za ozdravljenje. Međutim, trebamo znati da postoji i biblijski dijagnostički aspekt. Oba su jednako stvarna u Božjem kraljevstvu, iako onaj drugi nije ni približno toliko popularan. Ruku na srce, mnogi od nas bi ga najradije prečuli.

*Jedno je sigurno, zaobiđemo li biblijsku dijagnostiku
sigurno nećemo doći do biblijskog ozdravljenja!*

Biblija otvoreno i bez zadržke dovodi grijeh i bolest u uzročno - posljedičnu vezu. O tome ne treba kalkulantski šutjeti, nego uravnoteženo poučavati kako bismo se mogli prepoznati, preispitati i popraviti u svjetlu istine.

Prije nego uđemo u tu materiju trebamo ustanoviti čija je bolest djelo. Mnogi ljudi misle da je Bog tvorac bolesti. Imamo li takvo razmišljanje nikad nećemo od Njega tražiti pomoć. To ne bi imao nikakvog smisla, zar ne? Zašto bismo tražili od Boga da nas ozdravi ukoliko nas je On i razbolio. U Bibliji nigdje nećemo pročitati ovakvu ili sličnu molitvu: "Bože, molim te, razboli me najtežom bolešću!" Bog nije tvorac grijeha, a shodno tome niti bolesti. Niti jedno nije Njegova volja u našem životu, iako oboje može iskoristiti da bi nas približio k sebi i pomogao nam izaći iz negativnog stanja.

Petar je u Kornelijevoj kući rekao prisutnim vjernicima "da je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Duhom Svetim i silom, te kako je Isus prošao čineći dobro, ozdravljajući sve koje je đavao tlačio, jer Bog je bio s njim". (Djela 10:38) Dakle, vidimo da je sotona izvor bolesti. Ona mu je jedno od sredstava potlačivanja i razaranja naših života. Nakon što su prvi ljudi pali u grijeh, duhovna smrt zavladała je ljudskim rodом. Pavao kaže "da su svi ljudi sagriješili i lišeni su Božje slave". (Rimljanima 3:23) Zajedno s grijehom u ljudske živote ušli su smrtnost i bolesti. Dakle, poruka o vezi grijeha i bolesti tiče se izravno sviju nas zato što smo svi rođeni s

plodnim tlom za razvoj bolesti, vladavinom grijeha u srcu, duhovno mrtvi i odvojeni od Boga, izloženi sotoninom negativnom utjecaju. On je ubojica ljudi od početka (Ivan 8:44), neprijatelj života, istine, svjetla, vjere, ljubavi, pravednosti i štovanja Boga u Duhu i istini.

Postoje izravni i neizravni uzroci pojave bolesti u ljudskom životu. Kao što smo vidjeli, zbog duhovne smrti svaki čovjek koji nije spašen u Kristu potencijalno je izložen opasnosti oboljenja. Dakle, moguće je da netko živi relativno dobrim i moralnim životom bez počinjenja težih grijeha i svejedno oboli. Sjeme duhovne smrti može razviti plod bolesti i zato se nitko od nas ne bi trebao oslanjati na dobrotu i moralnost kao neprobojni štit. Ukoliko nismo rođeni od vode i Duha, naša dobrotu i moralnost nisu dovoljni da nas opravdaju pred Bogom, niti su jamstvo zaštite od bolesti.

Izravni uzroci pojave bolesti povezani su s počinjenjem određenih grešnih djela. To naravno ne znači da će bukvalno svaki počinjeni grijeh trenutno izazvati bolest, ali će sigurno doprinijeti njenoj pojavi u budućnosti ukoliko je takav razvoj događaja u nečijem životu. Mnogi grijesi trenutno otvaraju vrata sotoni i omogućuju mu razvijanje bolesti na našem tijelu. Nakon što je Izrael ušao u savez s Bogom, On je po Mojsiju izrekao blagoslove i prokletstva koja će djelovati u ljudskim životima, ovisno o prihvaćanju ili neprihvatanju Njegove riječi. Jedno od izrečenih prokletstava jesu duge i neizlječive bolesti: *“... Jahve će tebe i tvoje potomstvo teško ošiniti velikim i dugotrajnim bičevima, pogubnim i teškim bolestima ... a i svaku drugu bolest i bič, koji nije naveden u knjizi ovog zakona, Jahve će puštati na tebe dok te ne uništi.”* (Ponovljeni zakon 28:59;61)

Iako su ove riječi prvotno upućene Izraelcima, njihova poruka je univerzalna za cijelo čovječanstvo. Kršenje osnovnih načela pobožnosti (mnogoboštvo i idolopoklonstvo), nepoštivanje roditelja, izopačena seksualnost (homoseksualnost, lezbijstvo, incest, tranvestija, sodomija itd.), kršenje prava siromašnih i nemoćnih skupina i pomicanje granica izazivaju Božje prokletstvo nad počiniteljima ovih grijeha. Negativne posljedice

prenose se i na njihove potomke. Kad to znamo postaje nam jasnije kako nastaje fenomen generacijskih oboljenja. Članovi obitelji bez vidljivog razloga obolijevaju, čak i umiru od istih bolesti, najčešće kancerogenih i psihičkih poremećaja, ili se u vremenskim razmacima neprekidno ponavlja obrazac nesretnih događaja (samoubojstva, nesreće i sl.) čija se učestalost ne može racionalno protumačiti.

Mnogoboštvo i idolopoklonstvo izravno su povezani s kršenjem prvih dviju Božjih zapovijedi o neimanju drugih bogova i neizrađivanju kipova i slika u religiozne svrhe (Ponovljeni zakon 5:6-10). U našoj zemlji ove zapovijedi krše se kroz djelovanje većinske katoličke i manjinske pravoslavne crkve. Njihova karakteristika jest štovanje umrlih ljudi (tzv. svetaca), s naglaskom na štovanje Marije koja u ovim crkvama ima status božanstva. Biblija jasno uči da se vjernici smiju obraćati i iskazivati pobožnost isključivo Bogu, nikako čovjeku, pogotovo ne pokojnom, koliko god je možda živio pobožno i sveto.

Nije onda čudno da je naša zemlja jedna od najbolesnijih u Europi, s visokim postotkom umrlih od neizlječivih bolesti. Visok je postotak ljudi koji se razbole zbog prakticiranja religioznih rituala koji su protivni standardu štovanja Boga u Duhu i istini. Još je tragičnije kad ozdravljenje traže od svetaca i Marije, u narodu obožavane kao gospa. Riječ pobožnost znači upućivanje štovanja predmetu ili osobi kao božanstvu. Vrlo je zanimljivo i indikativno kad se svećenstvo spomenutih crkava suoči s ovim krivovjerjima i zatraži da biblijski dokažu ispravnost takvih i sličnih učenja. Naravno, oni to ne mogu dokazati zato što u Bibliji ne postoji osnova za takva učenja i prakse, što ponekad čak i otvoreno priznaju. To ih svejedno ne sprečava da ljude nastavljaju indoktrinirati religioznim obmanama, miješajući Božju i ljudsku nauku. Tako ih guraju sve dublje u provaliju tame i beznađa.

Bolesnici zabilježeni u Bibliji, pogotovo u Evandeljima, nikada nisu tražili pomoć ili zagovor od Marije, čak niti za vrijeme njezinog zemaljskog života. Nisu tražili niti od drugih pokojnih vjerskih velikana (Abraham, Mojsije i dr.) Jesmo li se

ikad zapitali zašto? Kako to da nisu gradili marijanska svetišta, molili krunice, držali slike gospe i svetaca u novčanicima i sl. Ukoliko bi takvo djelovanje bilo Božja volja, tad bi morala postojati zapovijed upućena kroz proroke, apostole ili Isusa Krista, uzor ponašanja koji bismo nasljeđovali. Činjenica je da ništa od spomenutog nije objavljeno kao Božja volja. Nemojmo se zavaravati. Činimo li takvo što, budimo svjesni da nam Bog to nikad nije zapovjedio, ali je zato u Pismu izričito zabranio.

*Vjera ljudi zabilježenih u Bibliji bila je upućena
isključivo prema Isusu Kristu iz Nazareta!
To dokazuje da su gore spomenute prakse ljudska nauka
i religiozna izmišljotina s elementima poganskog praznovjerja.
Kao takve ne samo da ne koriste ljudima,
nego ih stavljaju u položaj prekršitelja Božjih zapovijedi.*

Puno ljudi u našoj zemlji krši i treću Božju zapovijed. U njezinom sadržaju vidimo da se Božje ime ne smije spominjati uzalud (Ponovljeni zakon 5:11). Kršenje ove zapovijedi odvija se u dva smjera. Prvi je uporaba Božjeg imena u trivijalne svrhe kao izrazi čuđenja: “Isuse!”, “Isuse Bože!”, “Bože dragi!”, “Bože mili!” ili kao poštapalice: “Daj Bože!”, “Ne daj Bože!”, “Sačuvaj Bože!”, “Pomozi Bože!”, “Oslobodi Bože!”, “Bog zna!”, “Pitaj Boga!”, “Bog te neće!”, “Bog te vidio!”, “Bog te ubio!” i sl.

Drugi način je izrazito sramotan za zemlju u kojoj se devedesetak posto stanovništva izjašnjava kao katolici i nekoliko postotaka kao pravoslavci. Naime, psovanje Boga i Isusa Krista poprimilo je epidemiološke razmjere. Stravično je da velik broj ljudi nije u stanju izgovoriti niti kratku rečenicu, a da u njoj ne opsuje Boga. Naravno, takvo bogohuljenje nije slučajno. Ono je izravna posljedica lažne pobožnosti koja ljude usmjerava prema bezvrijednim ritualima i ljudskim naukama, a ne spasenju i promjeni duhovne naravi, u Pismu nazvane novo rođenje. Ironija je tim veća kad se psovači Boga izjašnjavaju kao pobožni vjernici, što je pravilo u našoj zemlji. U pravu su promatramo li stvari statistički, ali robovanje sotoni jest njihov stvaran duhovni status.

Koliko smo se samo puta opravdavali jeftinom religioznom floskulom: "Ja ne činim nikome zlo, dobar sam čovjek!" To je opasno neznanje koje progovara iz nas. Budimo iskreni i priznajmo da zapravo malo ili skoro ništa znamo o biblijskim mjerilima dobra i zla. Isus Krist kaže da su zle misli, razne vrste bluda, krađe, ubojstva, preljub, lakomost, opačine, lukavstvo, razuzdanost, zavist, psovka, oholost i bezumlje zla koja izlaze iz ljudskog srca i prljaju njegov život (Marko 7:20-23). Dakle, kad psujemo činimo zlo! Jesmo li još uvjereni da nismo zločinitelji, povremeni ili stalni, ne samo u odnosu na psovku nego i na gore spomenute grijeh? Možda nam je srce do te mjere otvrdnulo da grijeh činimo opasnom lakoćom i bezbrižnošću, nesvjesni mača Božje srdžbe koji nam visi nad glavom.

Psovači Boga zarobljeni su zlim duhovima koji vladaju njihovim srcima, a hulu, bijes i mržnju spram Boga izražavaju na njihova usta. Nema gore opačine od toga da stvorenje psuje Stvoritelja. U Knjizi Otkrivenja vidimo da će psovanje Boga biti izravno djelovanje duha zvijeri u nadolazećoj vladavini antikrista, a to se očituje već i danas: *"I bila su joj dana usta koja su govorila ohole riječi i psovke, i vlast da to čini četrdeset dva mjeseca. Tada je ona otvorila usta da izgovara uvrede protiv Boga i psuje njegovo ime, njegovo boravište i njegove stanovnike."* (13:5,6)

Nacija koja psuje Boga i unatoč tome tvrdi da je kršćanska neminovno biva izložena prokletstvu širokih razmjera.

Kršenje zapovijedi, a posebno psovanje Boga, ima za posljedicu razarajući val psihičkih, kancerogenih i drugih opakih bolesti, samoubojstava, ubojstava, športskog, školskog i obiteljskog nasilja, nesreća (prometne, poslovne i sl.), narkomanije, alkoholizma, kriminala, homoseksualnog pokreta, ekonomskog siromašenja, društvene nepravde i srozavanja moralnih vrijednosti. Nažalost, budući smo u europskom vrhu u postotku spomenutih zala, zaključujemo da se od slova do slova ispunjavaju Božja prokletstva izrečena u Pismu. Otvorimo li crnu kroniku bilo kojih dnevnih novina uvjerit ćemo se u to.

Epidemija bolesti koja je zahvatila našu zemlju uzrokuje da pomoć tražimo gdje god stignemo ili mislimo da ćemo je pronaći. Milijuni je traže u katoličkoj i pravoslavnoj religiji kroz štovanje Marije i svetaca, ali očekivane pomoći nema. Pokojnici pretvoreni u božanstva ne mogu pomoći živima. Vrijeme je da to shvatimo. Unatoč tisućama kipova, slika, relikvija, krunica, molitava, hodočašća u zavjetna svetišta i nebrojenih blagdana i dalje smo grešna i bolesna nacija, s tendencijom pogoršanja stanja.

Mrtva crkvena religija nikome ne može pomoći, tako da se u očaju bezglavo okrećemo tzv. alternativnim izvorima. Sve brojnija i društveno utjecajnija vojska bioenergetičara, kiropraktičara, akupunkturista, vidovnjaka, reikista, gatar, tarot majstora, astrologa, numerologa i kozmičkih iscjelitelja nudi svoje usluge bolesnim ljudima. Većina njih skupo ih naplaćuje, obećavajući brzu i učinkovitu pomoć, vješto iskorištavajući ljudsku nevolju. Unatoč tome, mnogima od nas to je privlačno zato što se ne traži ništa zahtjevno na duhovnom planu. Uglavnom se cijela priča svodi na to da će nadriliječnik bilo kojeg predznaka izgovoriti čarobne riječi ili učiniti pokrete koji će donijeti prevagu u negativnoj životnoj okolnosti.

Danas je vrlo popularno biti pod prokletstvom, začaran ili pod utjecajem negativnih sila, a netko će pozivom na telefon, preko fotografije ili osobnim susretom skinuti zlo s nas kao da krpom briše prašinu. U našem mentalnom sklopu podrazumijeva se da je za prisutno prokletstvo redovito kriv netko drugi, a ne mi sami. Možemo se zavaravati do krajnjih granica, ali činjenica je da devedeset devet posto nevolja u životu sami navučemo na sebe. Upravo zato alibi ne bi trebali tražiti u drugima. Koliko god se nadali ili platili, ozdravljenje ili oslobođenje se kroz prakticiranje alternativnih tehnika bilo kojeg predznaka nikada neće dogoditi. Trebamo znati da je traženje takvih usluga i sudjelovanje u vračarstvu opasan grijeh koji Biblija oštro osuđuje na više mjesta (Ponovljeni zakon 18:9-14; Izaija 47:12-15; Otkrivenje 21:8). Već i najmanji dodir s vračarskim tehnikama jest stupanje na sotonin duhovni teritorij. Tad ne samo da ne bivamo ozdravljeni ili

oslobođeni, nego na sebe i svoju obitelj navaljujemo nesreću i prokletstvo. Zli duhovi u tom slučaju dobivaju legalno pravo da nas uništavaju tjelesno, duševno i duhovno.

Popis vračarskih tehnika i učenja je dugačak i teško je objaviti konačan popis svega što se danas nudi na tržištu. Često se pojavljuju noviteti koji imaju medijsku promociju i podršku. Ponekad je dovoljno da se nešto pojavi na televiziji i časopisima ili da poznata osoba bude uključena i gotovo je sigurno da će mnogi bezglavo pohrliti u to. U Zagrebu se svake godine održava Ezoterica Croatica, sajam ezoterije, alternativnih tehnika i općenito sadržaja new age filozofije. TV programi preplavljeni su vračarima koji imaju svoje plaćene emisije. One su vrlo gledane, a telefonske linije zagušene pozivima zainteresiranih gledatelja. Takvo zanimanje niti približno ne vlada za Evandjelje.

Kako je moguće da u zemlji deklariranih vjernika vračarstvo, magija i okultizam imaju takvu prođu i popularnost? To je vrlo znakovito. Ukoliko smo tako veliki vjernici zašto odlazimo tražiti znanje, mudrost, zdravlje, slobodu i odgovore na životna pitanja u zabranjeno duhovno područje. Razlog je taj što smo zemlja u kojoj vladaju duhovna smrt, neznanje, naivnost, praznovjerje i crkvene religije koje više drže do bezvrijednih ljudskih predaja nego do Božje riječi. Kad bismo uistinu imali vjeru u Boga, sve gore spomenuto tražili bismo i ostvarivali u Božjem Sinu, Gospodinu Isusu Kristu. Budući da to nije slučaj, takvim postupcima dokazujemo da On nije kralj naših života.

Postoje i tzv. tjelesni grijesi, kao što su pretjerana konzumacija alkohola i pušenje. U prekomjernim količinama alkohol razara jetru, izaziva ovisnost, devijantno ponašanje i razaranje moralnog sustava. U težim oblicima ovisnosti može doći do potpune demonizacije epileptičnim duhom i halucinacijama. Uživanje duhana medicinski dokazano izaziva kancerogene bolesti. Prema statistikama svjetske zdravstvene organizacije godišnje u svijetu od pušenja izravno umire oko pet milijuna ljudi, a neizravno nekoliko puta više. U našoj zemlji broj izravno umrlih od posljedica pušenja prelazi desetak tisuća.

Skupina grijeha povezanih s izopačenom seksualnošću (homoseksualnost, lezbijstvo, pornografija) i mijenjanjem partnera (prostitucija i sl.) uzrokuje smrtonosnu bolest AIDS i druge spolne bolesti. One nisu nužno smrtonosne, ali su svejedno vrlo opasne, pogotovo ako su zarazne. Seksualni grijesi su izrazito destruktivni. To je naročito izraženo kad se pojavi neželjena trudnoća, a to je čest slučaj. Tad se plod nemilosrdno ubija (abortus). Ubojstvo nerođenog djeteta jest opačina koja trenutno izaziva Božju srdžbu i prokletstvo. Neplodnost muškaraca i žena jedna je od kazni s kojima Bog pravedno sudi zvjersko ubijanje najnemoćnije skupine, a to su nerođena djeca.

U dvadeset osmom poglavlju Knjige Ponovljenog zakona opisano je prokletstvo koje medicina naziva bolešću suvremenog čovjeka: *"... nego će ti Jahve ondje dati uznemireno srce, utonule oči, tjeskobnu dušu. Tvoj život visit će o niti, bojati ćeš se danju i noću, i nećeš biti siguran za svoj život. U strahu koji će ti stezati srce i od prizora koji će gledati tvoje oči, jutrom ćeš govoriti: 'Oh, da je već večer!', a navečer ćeš govoriti: 'Oh, da je već jutro!'"* (65-67)

Nema nikakve dvojbe, ovo je opis depresije, duševne pošasti koja hara ljudskim rodом ovog doba. Medicina će pronaći stotine uzroka ovog teškog stanja, a mnogi od njih su i neosporno točni. Ipak, temeljne uzroke depresije trebamo potražiti u Bibliji zato što su tamo zapisani davno prije nego u bilo kojoj medicinskoj enciklopediji: *"Oni su sjedili u mraku i tmini, sputani bijedom i gvoždima, jer su prkosili Božjim besjedama i prezreli naum Svevišnjega. Stoga im je srca skršio patnjama, posrtali su, ali nikoga nije bilo da im pomogne ... Zbog svojih bezakonja oni su болоvali, ispaštajući svoje grijehе, svako jelo se gadilo njihovoj duši, oni su došli do vrata smrti."* (Psalam 107:10-12; 17,18)

*Prkošenje Božjim zapovijedima,
prezir spram Njegovog nauma za naš život
i duh bezakonja koji vlada našim srcem jesu temeljni uzroci
prokletstva depresije koja hara našom svakodnevicom.*

Iz svega dosad nabrojanog shvatili smo da bolest nije slučajna kob koja je pogodila naš ili život bliske nam osobe. Postoje uzroci i posljedice koji djeluju po vječnim i nepromjenjivim duhovnim zakonima. Mi naravno možemo reći: “Ne vjerujem u sve to!”, ali to je isto kao da kažemo: “Ne vjerujem u silu gravitacije!” i zakoračimo u ponor. Past ćemo i poginuti. Isto je i u duhovnoj dimenziji zato što zakoni djeluju vjerovali u njih ili ne. U stanju grijeha uvijek možemo ostati, potpisujući predaju i paklenu osudu koja u vječnosti čeka ljude duhovno odvojene od Boga. Možemo nastaviti živjeti u religioznim i inim zabludama, dopuštajući ponosu da nas povuče na dno.

Postoji i druga mogućnost. U istom Psalmu čitamo “*da Bog šalje svoju riječ da nas ozdravi i spasi nam život od grobne jame*”. (20) Ovo može biti trenutak naše prekretnice. Jesmo li spremni čuti što kaže riječ živog i vječnog Boga? Ukoliko nismo, vjerojatno smo požalili što smo uopće pročitali prvo poglavlje ove knjige. U slučaju potvrdnog odgovora na gore postavljeno pitanje učinimo ono što do sada nismo. Otvorimo svoja srca, ponizimo se i uđimo u dimenziju gdje je pomirenje s Bogom, oprostjenje grijeha i ozdravljenje, tamo gdje je kraljevstvo Gospodina Isusa Krista.

Drugo poglavlje

TEMELJI VJERE

*“Prema tome, vjera dolazi od slušanja,
a ono što biva slušano dolazi od Kristove riječi.”
(Rimljanima 10:17)*

Svaki čovjek u nešto vjeruje, bilo to smisleno ili besmisleno, pravo ili krivo, istinito ili lažno. U ljudsku prirodu je usađeno da se predaje i posvećuje nekom ili nečemu. Pojam vjere je danas postao toliko općenit da je u većini slučajeva vrlo teško razlučiti što netko stvarno misli kad izjavi da vjeruje, pogotovo ukoliko je riječ o vjeri u Boga.

Jakov kaže u poslanici: *“Ti vjeruješ da postoji samo jedan Bog. Dobro činiš! Demoni to isto vjeruju - i drhte.”* (2:19) Ova pomalo ironična apostolova opaska izrečena je ljudima čiju vjeru nisu pratila djela. Kao što vidimo i demoni su vjernici u Boga. Oni znaju da On postoji i djeluje. Također, svjesni su Njegove pravednosti i svetosti, kao i svoje vječne osude bez mogućnosti popravka zato što su se pobunili i pristali uz sotonu. Postoje i ljudi, deklarirani vjernici koji imaju takvu vrstu vjere. Možda smo i mi upravo takvi. Znamo za Božje postojanje, čak i poneki naputak iz Biblije. Međutim, kao što demone njihova vjera u Boga ne mijenja na bolje, tako niti nas. U izvještajima iz evanđelja vidimo da su demoni priznavali Isusu status Božjeg Sina, isto kao što mu i mi govorimo: “Gospodine!” No, oni su i nakon tog priznanja ostali nepomirljivi Božji neprijatelji. Naše priznanje da Bog postoji ili da je Isus Gospodin može značiti puno, ali i ništa. Evo o čemu to ovisi.

Biblijska vjera nije općenita kategorija koju svatko može prilagođavati prema trenutnim interesima ili teološkim usmjerenjima. Ona ima čvrste i nepromjenjive temelje. U Poslanici Hebrejima čitamo zapovijed *“da upremo pogled u Isusa,*

stvoritelja i završitelja vjere". (12:2) Isus vjeru stvara iz određene materije. Upremo li pogled u Njega, što ćemo ugledati? Ivan daje odgovor: *"U početku je bila Riječ, i Riječ je bila kod Boga - i Riječ je bila Bog."* (1:1) Naravno, ugledat ćemo Božju riječ zato što je Isus Krist njezino utjelovljenje: *"I Riječ je postala tijelom ..."* (1:14) Dakle, vjera koju Isus stvara u našem srcu može biti sastavljena isključivo od Božje riječi. Pavao kaže *"da vjera dolazi od slušanja, a ono što biva slušano dolazi od Kristove riječi"*. (Rimljanima 10:17) Božja vjera i Božja riječ su neraskidivo povezani!

Svaki original ima svoju krivotvorinu, pa tako i biblijska vjera. Naravno, niti na jednoj krivotvorini ne piše da je krivotvorina, nego ima originalni naslov. Krivotvorine biblijske vjere jesu ljudske nauke, uredbe i rituali koji imaju kršćanski predznak. Mnogi ih nazivaju vjerom, iako s njom osim naziva nemaju nikakve dodirne točke. Zanimljivo je kad ljudi kažu da su vjernici, iako o izvornom učenju Božje riječi znaju malo ili ništa. S druge strane, sadržaj ljudskih nauka znaju napamet, brižno provodeći i najmanju stavku propisanih rituala.

Ukoliko se prepoznamo u tom opisu trebamo biti svjesni da Isus ove riječi upućuje nama: *"Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene. Uzaludno je bogoštovlje koje mi iskazuje. Ono što naučava su ljudske zapovijedi."* (Marko 7:6,7) Riječ uzalud odzvanja ovom porukom. Uzalud je očekivati od Boga oprostjenje grijeha, ozdravljenje ili bilo što drugo ukoliko nemamo vjeru utemeljenu na Božjoj riječi. Vjerojatno toga nismo svjesni, ali izgledno je da ono što godinama pokušavamo donijeti pred Boga jesu zapravo ljudske nauke koje u neznanju zovemo vjerom. Ljudska nauka uvijek se protivi Božjoj riječi. Ona je bila neprihvatljiva Bogu za vrijeme Isusove zemaljske službe, a isto tako mu je neprihvatljiva i danas.

Izvršenje Božje riječi jest drugi sastavni element biblijske vjere. Isus postavlja ovo pitanje: *"Zašto me zovete: 'Gospodine, Gospodine!', a ne izvršavate što vam kažem?"* (Luka 6:46) Netko ne izvršava Božju riječ zato što ne poznaje njezin sadržaj. S druge strane, netko poznaje njezin sadržaj u većoj ili manjoj mjeri, ali

srce mu je ipak priklonjenije ljudskim naukama, čak i u slučaju osvjedočenja o nepremostivoj razlici između tih kategorija. Postoje ljudi koji su ravnodušni ili otvoreno neprijateljski nastrojeni spram Božjeg učenja. Koji god razlog bio u pitanju, neizvršenje Božje riječi stavlja nas u opasan položaj samoobmane.

Pogledajmo primjere iz evanđelja koji prikazuju nastanak vjere od slušanja Božje riječi do njezinog izvršenja. Započnimo s Petrovim primjerom iz Lukinog evanđelja. Iako nije izravno vezan za ozdravljenje, idealan je za primanje otkrivenja o ovom predmetu. Petar je zajedno s ribarima uporno lovio cijelu noć. Ujutro su se razočarano vratili na kopno i počeli prati mreže zato što nije bilo ulova. Tad je Isus sjeo u čamac i zamolio Petra da otplove natrag na pučinu i ponovno bace mreže.

Petar je bio umoran i pritisnut egzistencijalnim brigama o prehranjivanju obitelji. U takvom stanju nikom nije lako biti susretljiv. Bez obzira na sve, kad je čuo Isusove riječi odlučio je poslušati, barem iz poštovanja. Možda je mislio: "Isuse, znaš da te poštujem, ali ipak sam ja profesionalni ribar, ništa nismo ulovili cijelu noć. Kakvog smisla ima vratiti se na pučinu?" Usred razočaravajuće atmosfere nešto je nagnalo Petra da ipak sjedne u čamac i otplovi nazad na pučinu. Pogledajmo potez koji je donio prevagu u ovom slučaju: "*Ali, na tvoju riječ bacit ću mreže.*" (5:5)

To je klasika vjere, čuti što Isus kaže i djelovati na temelju toga. Petar je mogao pronaći barem deset razloga, većinu možda čak i opravdanih, da se ne pokrene u smjeru koji mu je Božja riječ pokazivala. Pogledajmo što se dogodilo kad je vjera bila pokrenuta: "*Kad su to učinili, uhvatili su mnogo ribe, tako da su im se mreže skoro razdirale.*" (6) Petar je u samo nekoliko minuta prošao put od neuspjeha i razočarenja do uspjeha i blagoslova. On je i dalje bio samo neškolovani ribar, imao je isti čamac, iste mreže, čak je u drugom pokušaju bio neusporedivo umorniji nego u prvom. Ipak, u ovom drugom imao je nešto što nije imao u prethodnom; čuo je što mu Božja riječ kaže i djelovao je na temelju toga. Ovaj put mreža je bila puna ribe do granice pucanja. Kakav nevjerovatno obrat!

Što je s nama? Prepoznamo li se u siromašnom ribaru koji ujutro razočarano pere mrežu, svjestan da mu je trud bio uzaludan? Jesu li i naše životne mreže prazne? Bacamo li ih da ulovimo oprostjenje grijeha, mir, radost, ljubav, zdravlje ili slobodu, ali svaki put smo sve razočaraniji prizorom prazne mreže. Nemojmo očajavati! Shvatimo li uzroke takvog stanja na korak smo do rješenja. Mi smo bacali mreže, ali ne na poticaj Božje riječi. Možda smo slušali ljudske nauke kojima nas je indoktrinirala crkvena religija. Mislili smo da je ono što činimo utemeljeno na Božjoj riječi. No, u tom slučaju naša mreža nikako ne bi ostajala prazna, zar ne? Isus Krist se ne mijenja nikada. Ukoliko je napunio Petrovu mrežu, napunio bi i našu. Bog je vjeran svojoj riječi. Počnimo slušati ono što nam Božja riječ govori i naša mreža više nikad neće biti prazna.

U petom poglavlju Markovog evanđelja opisan je slučaj žene koja je dvanaest godina bolovala od krvarenja. Ovo je jedan od primjera vjere koji ćemo na više mjesta u knjizi koristiti zato što govori o mnogim aspektima vjere. Na početku dvadeset sedmog stiha vidimo *“da je žena čula što se govori o Isusu”*. Vjera dolazi od slušanja Kristove riječi. Netko je u tom kraju govorio kakva moćna djela Isus čini u sili Svetog Duha. Govorio je afirmativno i kroz slušanje propovijedanja o Isusu u njezinom srcu rođena je vjera.

Ona je u njezinom srcu učinila ono što uvijek čini, potaknula ju je da odlučno krene prema Isusu Kristu. Žena se počela gurati kroz prisutan narod da bi se probila do Njega. U sebi je govorila da će ozdraviti ukoliko se dotakne Njegove haljine (28). Ništa posebno nije bilo u Isusovoj haljini, ali je zato nešto posebno bilo u ženinom dodiru. Bio je to dodir učinjen vjerom. Isusa su u tim trenucima dodirivali mnogi ljudi. On je upitao učenike tko ga je dotakao, a oni su mu odgovorili da se mnogi tiskaju oko Njega (30,31). Naravno, Isus je vrlo dobro znao da ga se mnogi ljudi dotiču u tim trenucima, ali On nije govorio o tim dodirima. Govorio je o jednom posebnom dodiru, o nečem što se razlikovalo. U tridesetom stihu vidimo *“da je sila izašla iz njega”*. Dodiri drugih ljudi nisu pokrenuli silu Svetog Duha, ali dodir

bolesne žene jest. U dvadeset devetom stihu čitamo “*da je ženi odmah prestala teći krv i ona je na svom tijelu osjetila da je ozdravila od bolesti*”. Nakon što je Isus otkrio tko ga se dotakao vjerom, rekao je ženi: “*Kćeri, tvoja vjera te ozdravila! Hajde u miru i budi iscijeljena od svoje bolesti!*” (34)

Nije svejedno što čujemo o Isusu. Ova žena je čula istinu, u srcu joj je rođena vjera, djelovala je na temelju Božje riječi i bila ozdravljena. Nažalost, mi danas slušamo o Isusu, ali ne ono što Bog želi da čujemo. Uglavnom slušamo ljudsku nauku, teološko filozofiranje, izvrtanje konteksta i sve ono što nas sprečava da primimo ozdravljenje kao i ova žena. Od takvih sastojaka ne može nastati vjera, nego samo nevjera. Što se onda događa? Uvjeravamo sebe i druge da smo vjernici koji se mole Bogu za ozdravljenje, ali ono se ne događa. Kako to da se trenutno dogodilo u slučaju ove žene? Samo je jedan razlog; ona je čula istinu o Isusu i pokrenula se u tom smjeru. Ono što mi slušamo o Njemu nije isto što je i ona čula. U tom slučaju i u našim bi se srcima razvila ista vrsta vjere s jednakim ishodom. Razmislimo o tome što smo zapravo slušali. Nemojmo biti površni i naivno reći: “Pa dobro, možda i nije tako važno što slušamo i vjerujemo, bitno je da se nešto sluša i nešto vjeruje!” Takvo razmišljanje je krivo.

*Ono što slušamo i vjerujemo
određuje kako ćemo djelovati, a to čini svu razliku!*

Pogledajmo slučaj kraljevskog činovnika iz četvrtog poglavlja Ivanovog evanđelja. Nakon što se vratio iz Galilejske Kane, Isusa je za pomoć zamolio otac kojem je sin bio na umoru. On je želio da Isus osobno dođe u Kafarnaum i ozdravi dijete. Požurivao ga je da ne bi zakasnio s molitvom za ozdravljenje. Naravno, Isus je pristao pomoći čovjeku, ali na drugačiji način od očekivanog. Umjesto da zajedno krenu prema Kafarnaumu, Isus je ocu uputio ove riječi: “*Idi, tvoj sin je živ!*” (50) Iako ove riječi zvuče ohrabrujuće, možda nam se čini da je pet riječi premalo za okolnost u kojoj dijete umire. Ukoliko smo odrasli pod utjecajem crkvene religije skloniji smo primjeni zamršenih rješenja s

odlikama ritualnosti. Tamo gdje se primjenjuju rituali nikada nema prisutnosti vjere, a shodno tome niti blagoslova.

Otac se u trenu našao suočen s razvojem događaja koji vjerojatno nije očekivao. Izgledno je da bi mu Isusova tjelesna nazočnost kod kreveta umirućeg djeteta ulijevala više sigurnosti, ali Bog je ozdravljenje odlučio izvesti kroz svoj naum. To je Njegova suverena odluka u koju ne smijemo zadirati. Ovaj čovjek bio je svjestan toga. U nastavku stiha vidimo princip koji je djelovao i u svim drugim primjerima koje smo dosad obradili: *“Čovjek je povjerovao riječi koju mu je Isus rekao i otišao je.”*

Uviđamo li jednostavnost Božjeg načina ophođenja sa čovjekom, bilo da je riječ o ozdravljenju ili nečemu drugom. Ono što Bog čini jest to da nam upućuje riječ, a od nas očekuje da djelujemo na njezinom temelju. Čovjek je povjerovao riječi koju mu je Isus uputio. Pogledajmo daljnji razvoj događaja. Otac još nije stigao do kuće, a u susret su mu došle sluge s porukom koja je neopisivo obradovala njegovo srce: *“Tvoje je dijete živo!”* (51) On se raspitao u koje vrijeme se zdravstveno stanje njegovog sina počelo poboljšavati. To se počelo događati u sedam sati prethodnog dana. Ovo je ključna stvar koju trebamo proniknuti: *“Tada je otac uvidio da je to bilo u onaj sat u koji mu je Isus rekao: ‘Idi. Tvoj sin je živ!’”* (53) Bog zna što i zašto govori. Dječak je počeo ozdravljati onog trenutka kad je otac načinio prvi korak na povratku u Kafarnaum. Djelovao je na temelju Isusove riječi i Božja sila se pokrenula u smjeru ozdravljenja.

U trećem poglavlju Markovog evanđelja opisan je slučaj čovjeka s usahlom rukom. Njegov primjer obradit ćemo i u nastavku knjige. Ponekad je ono što nam Bog govori u suprotnosti s našim zdravstvenim stanjem. Moglo bi se reći da je Božji zahtjev za poslušnošću Njegovoj riječi ponekad i naoko okrutan. Gledamo li duhovne stvari vjere iz perspektive uma, tad nećemo shvatiti zašto je Isus bolesniku s usahlom rukom uputio riječ: *“Ispruži ruku!”* (5) Kad bi to mogao učiniti ruka mu ne bi bila usahla, zar ne? Dobro je da ovaj čovjek Isusovu riječ nije sagledavao iz perspektive uma, nego vjerom. To znači da je

bezrezervno vjerovao u ono što mu je Isus govorio, bez obzira na protivne okolnosti. Njegova ruka se medicinski gledano nije mogla ispružiti, ali bolesnik je vjerovao da će je moći ispružiti ukoliko će to učiniti vjerom u Isusovu riječ: *“Ispruži ruku!”* U nastavku stiha vidimo *“da ju je ispružio i ruka mu je ozdravila”*.

Sedamdesetak posto zabilježenih ozdravljenja u Isusovoj zemaljskoj službi ostvareno je osobnom vjerom pojedinaca. To je znakovit podatak koji bi nas trebao potaknuti na razmišljanje. Nije svejedno što i u koga vjerujemo, kao niti to na kojem izvoru crpimo vjeru. Slušamo li riječi crkvene religije koja nam puni um i srce ljudskim predajama, bajkama i filozofijama s kršćanskim predznakom, tad naše djelovanje neće ostvariti ozdravljenje niti bilo što drugo u okviru Božje volje. To smo do sada vjerojatno već i shvatili. Ukoliko smo tisuću puta pokušali, molili Boga da nas ozdravi, a ništa se nije dogodilo, to znači samo jedno; nismo slušali ono što nam Isus govori. Vrijeme je za promjenu. Božja volja je da počnemo nasljedovati primjere bolesnika koji su opisani u evanđeljima. Oni su slušali Isusovu riječ. To je bio element koji je u njihovim srcima saznao vjeru. Nakon toga su se čuda, ozdravljenja i znakovi događali spontano, bez smetnji.

Bog je vjeran svojoj riječi i sve što očekuje od nas jest to da je čujemo, povjerujemo i djelujemo na njezinom temelju. Tad ćemo biti ozdravljeni, isto kao što su bili opisani bolesnici.

Jedan od temeljnih elemenata vjere jest i vrijeme u kojem ona djeluje. Pojam vremena obuhvaća prošlost, sadašnjost i budućnost. Sva tri spomenuta vremenska područja mogu u većoj ili manjoj mjeri utjecati na naš život. Onog trenutka kad se obratimo Isusu s molbom da nas ozdravi postoji samo jedan vremenski pojas u kojem će Njegova sila djelovati. To nije prošlost, zato što se ona ne može promijeniti. Također, nije ni budućnost, zato što ona nikome nije zajamčena. Tu uglavnom činimo pogrešku. U molitvi vapimo: *“Gospodine, ozdravi me!”* a pri tom očekujemo da će se to dogoditi u budućnosti. Očekivanje da će Bog učiniti nešto za nas u budućnosti jest nada, a ne vjera.

Proučimo li primjere ozdravljenja iz Isusove i apostolske službe primijetiti ćemo da su se skoro sva odigrala trenutno i u potpunosti. Nemamo razloga ne vjerovati da Isus Krist i u današnje vrijeme djeluje na isti način. Važno je zapaziti da su bolesnici zabilježeni u Pismu prilazili Gospodinu s očekivanjem da će ih Njegova sila trenutno ozdraviti. To je stav koji u našem vremenu rijetko susrećemo. Jednom je netko ispravno zaključio: “Ukoliko želimo postići rezultate koje su postigli ljudi zabilježeni u Bibliji, tad trebamo početi oponašati njihov primjer.”

Biblijsko učenje o spasenju po vjeri vezano je za sadašnjost. Apostol Pavao prenosi ove Božje riječi: “*Uslisao sam te u pravo vrijeme, pomogao ti u dan spasenja. Pazite! Sad je pravo vrijeme, sad je dan spasenja!*” (2. Korinćanima 6:2) Danas i sada su pojmovi koji odskaku u apostolovoj poruci. Svaki sadašnji trenutak je najvažniji u našem životu. To je vrijeme u kojem možemo početi ili nastaviti živjeti u vjeri. Ono najbolje za nas, Bog nam daje sada. Nepopravljiva je šteta propustiti takvu jedinstvenu priliku.

Pogledajmo primjer ozdravljenog slijepca. Isus ga je upitao: “*Što želiš da ti učinim?*” Pri tom je mislio na sadašnjost, a ne budućnost. Slijepac je imao ispravno razumijevanje Njegovog pitanja. Rekao mu je da želi ozdraviti. Nije to bio obrazac molitve: “Gospodine, molim te za ozdravljenje jednog dana u budućnosti!” nego vapaj da Božja milost počne djelovati istog trenutka. Kad u vjeri molimo u ispravnom vremenu, tj. sadašnjosti, tada se usklađujemo s djelovanjem Božje sile. Isus mu je rekao: “*Progledaj!*”, a ne “*Progledat ćeš!*” Uviđamo li razliku između dva spomenuta vremenska perioda? Ne samo da je govorio u sadašnjem vremenu, nego je i djelovao u njemu. Na kraju izvještaja vidimo “*da je slijepac odmah progledao i krenuo za njim slaveći Boga*”.

Treće poglavlje

MOGUĆNOST VJERE

“Sve je moguće čovjeku koji vjeruje.”
(Marko 9:23)

Želimo li znati mogućnosti vjere, tad obavezno moramo dobiti otkrivenje tko je Isus Krist. Sami po sebi mi ne možemo doći do tog otkrivenja. Jednom prilikom Isus je upitao učenike za koga ga ljudi smatraju. Iz odgovora je vidljivo da je poimanje bilo šaroliko, od Ivana Krstitelja, Ilije, Jeremije, pa do nekog od drugih proroka. Potom je upitao učenike za koga ga oni smatraju. Ovo je bilo svrhovito pitanje zato što Isus nije želio imati sljedbenike koji nemaju otkrivenje o tome tko On jest. Petar je kao i u većini drugih zabilježenih slučajeva prvi istrčao s izjavom: *“Ti si Krist, Sin živog Boga!”* (Matej 16:16) Ove riječi nisu bile plod njegovog promišljanja, nego duhovnog otkrivenja upućenog u njegov život od strane Nebeskog Oca (17).

“Ti si Krist, Sin živog Boga!” puno je više od zaključka. Zapravo, danas ga svatko od nas može izreći, ali imamo li otkrivenje što to znači i kakav utjecaj može imati na naš život? Isus Krist jest Gospodin, Božji Sin i Spasitelj. Bog je sebe objavio kao: *“Ja sam El Šadaj-svemogući Bog ...”* (Postanak 17:1) Vjera je upravo onakva kakav je i Bog. Ukoliko je On svemoguć, tada i vjera koja dolazi od Njega mora biti takva. Bogu nije svejedno kakav stav imamo prema Njegovim mogućnostima. On je sebe objavio u Bibliji upravo zato da bismo ga mogli upoznati i pristupiti mu u skladu s objavom. Nevolja je u tome što polovica ljudi uopće ne poznaje biblijsku objavu. Druga polovica je u većoj ili manjoj mjeri poznaje, ali zbog utjecaja religioznog duha kroz ljudske predaje duhovne stvari vide u krivom kontekstu i ono najvažnije; ne poznaju Boga.

Pogledajmo izvještaj iz devetog poglavlja Matejevog evanđelja. Dvojica slijepaca u stopu su pratila Isusa, vikali i govorili: *“Smiluj nam se Sine Davidov!”* (27) Vrlo često čuje se komentar da je Isus ozdravljao ljude samo na osnovu njihove molitve. Takav stav je karakterističan za crkvenu religiju. Pogledajmo oko sebe i vidjet ćemo tisuće bolesnika u raznoraznim crkvama diljem naše zemlje. Je li možda problem u nedostatku molitve za ozdravljenjem? Ne, ljudi posredno ili neposredno stalno mole Boga da ih ozdravi. Unatoč tome, ozdravljenja se ne događaju.

Isusovo pitanje upućeno slijepcima otkriva nam zašto molimo Boga za ozdravljenje, ali ne bivamo ozdravljeni: *“Vjerujete li da to mogu učiniti?”* (28) Zamislimo da su ovako odgovorili: *“Gospodine, mi se tebi molimo, iako nismo sigurni da možeš. Ipak se pritajeno nadamo!”* U tom slučaju sigurno ne bi bili ozdravljeni. Budimo sigurni da to nije ono što Bog želi čuti iz naših usta. To nije vjera! Isus nije bez razloga postavio pitanje. Htio je čuti imaju li slijepci pravu vjeru u svemogućeg Boga, a isto želi čuti i od nas.

Odgovor slijepaca: *“Da, Gospodine!”* bila je riječ koju Bog uvijek želi čuti. Nemojmo misliti da je dovoljno samo reći pravu riječ. Bog prepoznaje izgovaramo li riječi s vjerom. Mi možemo reći: *“Da, Gospodine, vjerujem da imaš moć ozdraviti me!”* ali da to uopće ne vjerujemo u srcu. To je i dalje nevjera. Dobre riječi izgovorene bez vjere ne ozdravljaju nikoga. S druge strane, riječi slijepaca bile su izgovorene s vjerom. Isus to uvijek prepoznaje. Božja svemogućnost uvijek nam je dostupna, ali kao i sve drugo u Njegovom kraljevstvu i nju je potrebno pokrenuti vjerom kako bi djelovala u našu korist.

Vjera u Božju svemogućnost trenutno je urodila plodom. Isus je slijepcima dotaknuo oči i rekao: *“Neka vam bude prema vašoj vjeri!”* (29), a njihove oči su se otvorile. Grčka riječ *kata* koja je prevedena kao prema znači u skladu, kao posljedica čega, na temelju čega, upravo kao, na isti način. Ne može se prenaslanjati značaj vjere. Možda upravo sada skrećemo pogled na svoju bolest i u našim srcima rađa se vjera koju su slijepci imali. Ako su mogli

oni, možemo i mi! To je osvjedočenje koje nam Sveti Duh stavlja u srce. Nije važno koliko je opasna ili čak smrtonosna naša bolest, jedino važno jest ovo; hoćemo li Gospodinu reći da ovog trenutka vjerujemo u Njegovu svemogućnost da nas ozdravi. Učinimo to i On će nas ozdraviti, isto kao što je slijepcima otvorio oči.

Pogledajmo slučaj iz devetog poglavlja Markovog evanđelja. Otac je imao sina koji je bio opsjednut zlim duhom padavice (dječak se pjenio i valjao po tlu). Iz njegovih riječi vidimo da je zao duh ubilačkom mržnjom nastojao ubiti dječaka od najranijeg djetinjstva, bacajući ga u vodu i vatru (22). Očajan otac pristupio je Isusu, ali iz njegovih riječi vidimo da nije imao vjeru u Njegove mogućnosti: *“Pa, ako što možeš, pomози nam - smiluj nam se!”* Iz ovog primjera postat će nam jasno koliko je Bogu neprihvatljiva riječ ako na početku rečenice kojom tražimo pomoć od Njega. Isus je znakovito ponovio i naglasio očeve riječi *“Ako što možeš ...”* kako bi naglasio *“da je sve moguće čovjeku koji vjeruje”*. (23)

Isus nije zamjerio očajnom roditelju. Ono što mu je rekao imalo je za cilj stvaranje vjere u njegovom srcu. Otac je povikao: *“Vjerujem - pomози moju nevjeru!”* (24) Glavni problem u ovom slučaju nije bio zao duh, nego nevjera! Dobro da je otac prepoznao da u srcu ima nevjeru i ono još važnije, ponizno je tražio od Gospodina da mu pomogne nadvladati to negativno stanje. Klica vjere koja je rođena u njegovom srcu bila je dovoljna za pokretanje Božje svemogućnosti. Isus je zaprijetio zlom duhu i zapovjedio mu da napusti dječakovo tijelo. On je to demonstrativno učinio, a dječak je trenutno ozdravio pred mnogobrojnim svjedocima.

U liku dječakovog oca svi se možemo prepoznati. Pristupamo Gospodinu i umjesto da vjerom kažemo: *“Da, ti to možeš učiniti zato što si svemogući Bog!”* iz naših usta izlazi stidljiva molitva: *“Ako što možeš ...”* Izbacimo jednom zauvijek riječ ako iz našeg pristupa Bogu ukoliko želimo ozdraviti ili uspostaviti bilo koji oblik vjerske suradnje s Njim. Mi trebamo pomoć u vezi naše nevjere. Za to je također potrebno poniziti se i iskreno priznati Gospodinu da smo u negativnom stanju. To ne

trebamo učiniti zato da bismo mu rekli nešto što već ne zna. On ionako poznaje najdublje tajne našeg srca. Priznanje je potrebno zbog nas samih kako bismo shvatili nužnost hitne promjene načina razmišljanja. Tek u tom slučaju zadovoljen je preduvjet za prelazak iz stanja nevjere u vjeru.

Četvrto poglavlje

BOŽJA VOLJA

“Neka bude tvoja volja na nebu i na zemlji!”

(Matej 6:10)

Božju volju definiramo kao Njegov naum spram čovjeka i način na koji ga ostvaruje. Naša predodžba Božje volje može biti ispravna ili kriva. To ujedno i određuje hoće li biti djelatna u našem životu. Postoje tri elementa Božje volje koje bi svatko od nas trebao upoznati, duhovno razumjeti i primijeniti u životu. Prvi je vezan za izvor Božje volje. Zamislimo da smo čuli za neku osobu, ali nikad je nismo imali priliku osobno upoznati, čuti ili pročitati njezine riječi. To je ono što se mnogima od nas događa u slučaju Božje volje. Nismo osobno susreli Isusa Krista, niti razvili odnos s Njim. Njegov Duh je možda govorio našem, ali barem zasad toga nismo bili svjesni. Iako nam je ostavljen zapis Božje riječi, uopće ne čitamo njezin sadržaj. Možda ponekad i pročitamo koji redak, ali to je više onako neobavezno, kao da u prolazu listamo dnevne novine ili tjednik.

To nije ozbiljan pristup duhovnim stvarima.

Naš stav o toj osobi u tom slučaju sigurno će biti određen onim što nam netko drugi kaže o njoj. Taj netko drugi je u pravilu crkvena religija. Ona će nam kroz svećenstvo, literaturu, obrede, rituale i učenja servirati sliku Boga prilagođenu svojim interesima. Jedan od najvećih jest da budemo njezini pripadnici koji slijepo vjeruju i izvršavaju sve što im se kaže. Takvom metodologijom nam je od rane mladosti doslovno ispran mozak. Indoktrinirani smo da ne razmišljamo kritički i ne provjeravamo servirana učenja. Sve što se od nas očekuje jest slijepa poslušnost i

bezrezervno povjerenje spram vjerskih vođa, bez obzira što naučavaju i čine. Posljedica takvog automatizma jest poistovjećenje Božje volje s učenjem i praksom crkvene religije.

Ukoliko smo bolesni, tad nam je ona ponudila pregršt objašnjenja našeg stanja. Mnoga od njih bez pretjerivanja možemo opisati kao glupost. Isto tako, mogući izlaz iz stanja bolesti predložen nam je kroz učenja i prakse koje imaju kršćanski predznak, ali za koje je upitno imaju li kršćansku, tj. biblijsku podlogu. Već smo rekli u prvom poglavlju, ljudi se okreću pomoći mrtvih ljudi, svetaca i Marije, misleći da ih oni zagovorom kod Boga mogu ozdraviti ili ga nagovoriti da to učini. Ovdje govorimo o izvoru Božje volje. Bog niti na jednom mjestu u Pismu ne daje zapovijed da se u slučaju bolesti ili bilo koje druge potrebe okrećemo pomoći ili zagovoru mrtvih ljudi. Niti jedan zabilježen vjernik nije takvo što činio. Zašto to onda mi činimo? Nemojmo olako preletjeti preko ovog pitanja. Ono je životno važno. Duboko u srcu znamo odgovor, tako su nas učili, a mi smo vjerovali da je to ispravno. Većini od nas uopće nije bilo važno je li to ispravno ili nije. Bili smo vođeni motom psihologijom mase: "Ono što čini većina, činit ću i ja!"

*Molitva ili traženje pomoći od mrtvih ljudi
nije Božja volja za naš život. To je volja crkvene religije
koja nas uz pomoć takvih i sličnih učenja drži u ropstvu,
bolesti, neznanju i odvojenosti od živog Boga.*

Mnogi od nas imaju negativno razmišljanje o Božjoj spremnosti da pomogne bolesnim i općenito ljudima u nevolji. Neopravdano krivimo Boga za umiruće od gladi ili smrtonosnih bolesti, postavljajući ovo pitanje: "Ako je Bog ljubav, zašto dopušta djelovanje zla u svijetu i ne pomogne ljudima u nevolji? On ima silu i moć promijeniti stvari, ali ne poduzima ništa!" Nažalost, većina ljudi ne želi da im se pomogne, ili točnije rečeno, oni ponekad traže pomoć, ali ne pod uvjetima Božje volje nego njihove, čitaj: učenja crkvene religije. Isto tako, puno ljudi uopće ne traži pomoć od Boga. On im u tom slučaju niti uz najbolju volju ne može pomoći.

Isus za vrijeme zemaljske službe nije ozdravio sve bolesnike koje je susreo, nego samo one koji su ispunili osnovni uvjet Božje volje, osobnu vjeru izraženu kroz djelovanja i riječi koje su dokazale oslonac na Njegovu ljubav, milost i silu.

Možda načelno vjerujemo u Božju volju da ozdravi ljude, ali imamo problem povjerovati u to da želi ozdraviti baš nas. Dodir Božje milosti i ozdravljenje dogodit će se uvijek nekom drugom, a ne nama. To je ono što mislimo, zar ne? Sotona želi da razmišljamo upravo na takav način. Dokle god vjera nije spuštена na osobnu razinu, on uopće nije zabrinut. Nije ga briga što vjerujemo da Bog želi ozdraviti druge ljude. To je općenito vjerovanje koje ništa bitno ne mijenja. S druge strane, postaje vrlo zabrinut kad odlučimo vjerovati za sebe. To je razlog zašto nas želi odvojiti od spoznaje Božje volje za naš život. On ne želi da nas Sveti Duh odvede do pisane Božje riječi kako bi nam progovorio na osobnoj razini. Pogledajmo koje istine Pisma neprijatelj želi sakriti od nas.

U osmom poglavlju Matejevog evanđelja opisan je slučaj gubavca koji je pristupio Isusu. Guba je zarazna bolest. U ono vrijeme gubav čovjek nije se smio približiti zdravim ljudima, nego je moramo vikati da je nečist kako bi ih upozorio. Također, bio je izložen društvenoj izolaciji zato što je morao živjeti na osamljenom mjestu. Ovaj čovjek prekršio je sve propise. Ne zato što je bio buntovan, nego zato što je u njegovom srcu gorjela vjera u mogućnost Božjeg Sina da ga ozdravi. Iako je imao vjeru, gubavac nije bio siguran želi li ga Bog ozdraviti. Zato je došao do Isusa i odlučio oprezno ispitati kakvi su mu izgledi: *“Gospodine, ako hoćeš, možeš me ozdraviti.”* (2) Drugim riječima: *“Znam da možeš, ali ne znam je li to tvoja volja!”* Ako je riječ nesigurnosti ili nevjere, u ovom slučaju onog prvog.

Isus nije prigovorio gubavcu, nego je ispružio ruku, dotaknuo ga i rekao: *“Hoću. Ozdravi.”* (3) Riječ hoću bio je izraz Božje volje za tog čovjeka i svakog od nas. U Isusovoj službi nitko nije bio odbijen kad je tražio ozdravljenje. Ukoliko nas to otkrivenje neće potaknuti da zavapimo Gospodinu kako bismo bili ozdravljeni, onda zasigurno neće niti bilo koje drugo.

Bog želi puno više od toga da imamo spoznaju Njegove volje. To je polazna točka, ali sama po sebi nikoga ne ozdravlja. On želi da Njegova volja bude i provedena u vidljivoj stvarnosti. Isus kaže da kad pristupamo Nebeskom Ocu trebamo moliti *“da njegova volja u nebu bude provedena i na zemlji”*. (Matej 6:10) Drugim riječima, Bog želi da ono što On ima bude preneseno u naš život. Zdravlje dolazi od Boga zato što se On objavio kao Jahve Rafa - Jahve tvoj liječnik (Izlazak 15:26).

Isus nije samo rekao gubavcu da ga želi ozdraviti. Prije toga ispružio je ruku i dotaknuo ga. Time je poručio da Njegova volja nije samo na deklarativnoj razini. Lijepo riječi ohrabrenja i utjehe skoro svatko može govoriti ljudima u nevolji, ali njima je potrebno konkretno djelovanje. Objava Božje volje kroz Isusova usta bila je popraćena manifestiranjem Božje volje u gubavčevom životu: *“I odmah je njegova guba bila izliječena.”* To je ono što se treba dogoditi i u slučaju naše bolesti. Bog želi da čujemo otkrivenje Njegove volje, a nakon toga da ona bude ostvarena kroz ozdravljenje. Ne postavlja se pitanje želi li nas Bog ozdraviti ili ne. On je objavio da hoće! Pitanje je samo hoćemo li mi vjerovati u ono što kaže Božja riječ.

Peto poglavlje

SILOM PROTIV OKOLNOSTI

*“Sve je mnoštvo tražilo da ga se dotakne,
jer je iz njega izlazila sila koja je sve liječila.”*
(Luka 6:19)

Na putu do ozdravljenja uvijek postoji prepreka. Nitko od nas nije izuzet od toga. Pitanje je samo kako ćemo se postaviti spram toga; obeshrabreno odustati, ili ići silom protiv njih kako bismo bili ozdravljeni. Primjeri ozdravljenja zabilježeni u Bibliji, pogotovo za vrijeme Isusove zemaljske službe, šalju nam ovu snažnu i ohrabrujuću poruku: “Isplati se pokušati!”

Razumsko poimanje stvari prva je prepreka ozdravljenju. Bog nam je dao zdrav razum i veliki je blagoslov imati ga. Ipak, postoje duhovne stvarnosti koje razumom ne možemo dosegnuti. Za to nam je potrebna duhovna vjera. Naman je bio vojskovođa aramskog kralja, ugledan i poštovan čovjek (1. Kraljevima 5:1). Bio je gubav i želio je doći do ozdravljenja. Mlada Izraelka služila je kao zarobljenica njegovoj supruzi. Ona joj je predložila da se Naman obrati Božjem proroku za pomoć.

Nakon manjih problema Naman je susreo proroka Elizeja. Ovo je recept koji mu je prorok dao: “*Idi i okupaj se sedam puta u rijeci Jordan, i tijelo će ti biti opet čisto.*” (10) U sljedećem stihu vidimo da se naljutio i rekao da je mislio da će prorok staviti ruku na bolesno mjesto, zazvati Božje ime i ozdraviti ga. Ono što je Naman očekivao zapravo je bilo sto posto biblijski i najčešći je oblik Božjeg djelovanja kad od Njegovog sluga tražimo pomoć. O tome možemo čitati u poglavlju ‘Služba vjernika’. Kako bilo, Naman se razočarano okrenuo zato što mu se sedam uzastopnih kupanja u rijeci Jordan nije činilo zdravo razumsko rješenje.

Možda je u pitanju bio i vojnički ponos ili očekivanje da mu Bog pomogne onako kako je očekivao.

Tad su na scenu stupile sluge koje su ga potaknule da ipak poslušaj proroka, objasnivši mu da zahtjev nije uopće težak. Dobro je imati nekoga u blizini tko će nas potaknuti da poslušamo Božju riječ, koliko god se protivila našem racionalnom razmišljanju. Naman je poslušao savjet slugu, okupao se sedam puta u rijeci i tijelo mu je postalo čisto. To čudo utjecalo je na njega do te mjere da je odbacio idole i ponio u svoju domovinu malo izraelske zemlje. Tjelesan način razmišljanja uvijek se protivi duhovnom. Ukoliko nešto možemo zbrojiti, oduzeti, pomnožiti ili podijeliti to nam je prihvatljivo. Ono što ne možemo odbacujemo kao neprihvatljivo. Božja istina nadilazi naš razum. Ona je nadmoćnija od njega i zato trebamo slušati ono što nam poručuje, koliko god nam se to u trenutku suočenja činilo nelogičnim, nemogućim, možda čak i fanatičnim.

Postoje prepreke zakonske naravi, društvene osude i sl. U prethodnom poglavlju vidjeli smo slučaj gubavca koji je prišao Isusu. Gledano strogo zakonski on to nije smio učiniti. Ali on nije imao više što izgubiti. Što su mu mogli oduzeti? Ionako je umirao od gube i odlučio je igrati na sve ili ništa. Fizički dolazak pred Isusa bio je cilj koji je htio ostvariti bez obzira na moguće posljedice. On nije imao drugo rješenje, a to je najbolje što nam se može dogoditi. U toj igri dobio je sve zato što Bog uvijek nagrađuje vjeru, pogotovo kad je manifestirana borbom protiv nepovoljnih okolnosti koje priječe ozdravljenje.

Jedan od najradikalnijih primjera vjere koja ide silom protiv okolnosti opisan je u drugom poglavlju Markovog evanđelja. Skupina ljudi dovela je na nosilima nepokretnog prijatelja pred kuću u kojoj je Isus propovijedao. Gužva je bila tolika da je narod morao sjediti uokolo kuće i bilo je nemoguće ući kroz vrata. Prijatelji su nakon sagledavanja zatečenih okolnosti zaključili: "Ako ne možemo ući kroz vrata, ući ćemo preko krova!" Uslijedio je potez očajnika. Popeli su se na krov i počeli ga trgati golim rukama. Nakon što su načinili dovoljno široku rupu, kroz nju su na nosilima pred Isusove noge spustili nepokretnog prijatelja.

Takav potez nije mogao proći nezapaženo. Ljudi koji trgaju krov da bi došli do Isusa neizbježno moraju privući Njegovu pozornost. U petom stihu čitamo *“da je Isus vidio njihovu vjeru”*. Čovjek je ušao u kuću kroz krov u nepokretnom stanju, a izašao je iz nje hodajući. Danas je među nama zavladao konformizam, očekivanje da će se sve dogoditi pritiskom na dugme, olako i bez uložene napora. Suočimo li se s preprekom odmah kažemo: *“Ovo neće ići, bolest je ionako neizlječiva, ne isplati se poduzeti određene radnje kako bi se došlo do spoznaje o božanskom ozdravljenju!”* Priznajmo da je u tome ključan problem. Lijeni smo pročitati knjigu takvog sadržaja, pogledati ili poslušati propovijed, proučavati sadržaj Pisma ili pozvati kršćane da u sili Isusovog imena mole za naše ili ozdravljenje naših bližnjih.

Naš krov na koji se moramo popeti da dođemo do Isusa može imati bilo koji naziv. Za sve nas vrijedi da ga moramo potrgati i privući Njegovu pozornost. On mora vidjeti našu vjeru, kao i kod prijatelja nepokretnog čovjeka. Nemojmo imati onu vrstu religiozne ukočenosti i hladnoće. Onda kad trebamo biti siloviti i razorni da dođemo do ozdravljenja, budimo takvi. Također, nemojmo gledati što će reći poznati ili nepoznati ljudi, okolina, supružnik, djeca, roditelji, društvo ili bilo tko drugi. Bitno je što Isus kaže kad dođemo do Njega. To mijenja stvari.

Sindrom čekanja na ozdravljenje vrlo je česta prepreka. U petom poglavlju Ivanovog evanđelja opisan je slučaj čovjeka koji je trideset osam godina bespomoćno ležao na rubu ribnjaka Bethesda. Povremeno bi Božji anđeo silazio na ribnjak i pokrenuo vodu. Tko bi prvi došao do vode bio bi ozdravljen. Oni nemoćni i nepokretni nisu imali nikakvih izgleda. Pravi problem ovih ljudi nije bio to što je anđeo rijetko otvarao ustavu, nego što su oni samo čekali da se to dogodi. To je bila njihova jedina opcija. Vrijeme između dvaju pokretanja vode za njih kao da nije postojalo. Isus je upitao bolesnika: *“Želiš li ozdraviti?”* (6), a on mu je odgovorio da nema nikoga tko bi ga spustio u ribnjak kad se pokrene voda (7). Ovaj čovjek nije bio na istoj valnoj dužini s Kristovim načinom razmišljanja.

Božja sila ozdravljenja na raspolaganju nam je cijelo vrijeme. Unatoč tome mnogi od nas samo čekaju na izvanredno djelovanje Božje milosti (pokretanje vode) koje bi nas trebalo izbaviti iz postojeće nevolje. To je zona suverenog Božjeg djelovanja. On nam na taj način može izaći u susret, iako nije obavezan na to. Isus je ovom čovjeku izašao u susret i ozdravio ga na osobnu inicijativu, a ne zato što je bio zamoljen da to učini. Čekanje na Božju suverenu milost nije jedina karta na koju bismo trebali igrati ukoliko želimo ozdraviti. Vrlo je malo zabilježenih bolesnika na taj način bilo ozdravljeno za vrijeme Isusove službe.

Nesigurnost je sljedeća prepreka. Naime, iako je to zdravom razumu neshvatljivo, postoje ljudi koji ne žele ozdraviti ili nisu sigurni da je to u ovom trenutku najbolje rješenje za njih. Netko se toliko navikne na stanje bolesti da se boji kako bi mu mogao izgledati zdrav život, ili ima korist od bolesti kroz primanje novčanih sredstava (mirovina, invalidnina i sl.) Postoje i ljudi koji kroz bolest primaju pozornost od drugih ljudi ili kontroliraju određene okolnosti i sl. Najgore je kad želimo ozdraviti, ali još uvijek imamo pritajenu računicu u srcu. Isus je upitao slijepce koji su ga molili za pomoć: *“Što želite da vam učinim?”* (Matej 20:32) Isto pitanje postavljeno je i nama. Ne možemo biti siloviti u vjerskom nastupu sve dok nismo uvjereni što točno želimo, bez prikrivenih interesa. Važemo li malo na jednu ili drugu stranu sigurno nećemo biti ozdravljeni.

Strah od religioznih ljudi najprisutnija je prepreka u našem podneblju. To je onaj trenutak kad spoznaja Božje istine dolazi u naš život, a našim mislima počinje odzvanjati pitanje: *“Što će reći supružnik, roditelji, braća, rođaci prijatelji, susjedi ili crkva kad im kažem da počinjem vjerovati i živjeti ono što kaže riječ živog Boga, a ne religiozne bajke!”* Da, to je mora koja nas muči, iako uopće ne bi trebalo tako biti. Nažalost, poneki od nas u koje je posijana riječ istine podlegnu pritisku i vrate se u duhovnu mrtvačnicu crkvene religije. Sve se to dogodi samo zato što smo razmišljali o tome kako će netko komentirati našu odlučnost da slijedimo Božju riječ.

U trećem poglavlju Markovog evanđelja opisano je ozdravljenje čovjeka s usahlom rukom. U sinagogi je vladala negativna atmosfera izazvana negodovanjem religioznih ljudi koji su smatrali da Isus ne bi smio liječiti subotom. Nakon što ga je postavio ispred prisutnih, rekao mu je da *“ispruži ruku!”* (5) Bila je to izravna provokacija religioznom duhu koji je vladao razmišljanjem tih ljudi. Možemo samo zamisliti u kakvoj se neugodnoj okolnosti našao taj čovjek. Ispred njega su bili ljudi koje je poznao, bijesni do granice nasilja. Tome svjedoči u prilog činjenica da su se farizeji i herodovci nakon ovog događaja sastali i dogovorili da ubiju Isusa.

Vrlo lako je mogao odustati i ne poslušati Isusovu riječ. Ne zato što mu nije vjerovao, nego zbog straha od mišljenja i reakcije prisutnih ljudi. Ipak, uspješno je nadvladao pritisak okoline i poslušao Isusa. Možda je razmišljao: “Poslušat ću, pa što bude. Religija mi do sada ionako nije pomogla, niti ponudila rješenje.” Nadalje, vidimo *“da je ispružio ruku i ozdravila je”*. Uvijek kad slušamo Božju riječ događaju se čuda i ozdravljenja. S druge strane, slušamo li crkvenu religiju ne događa se ništa. Zašto nam je onda uopće važno što će ljudi misliti o nama?

Strah od duhovne promjene sličan je i povezan sa strahom od ljudi. Također je prisutan u našem podneblju. U osmom poglavlju Lukinog evanđelja opisan je događaj istjerivanja zlih duhova iz opsjednutog čovjeka u Gerasi. Nakon što je doplovio na obalu, Isusu je prišao opsjednut čovjek. Pogledajmo u kakvom stanju je bio. Prema izvještaju, zli duhovi su ga tjerali u pustinju. U Matejevom evanđelju spominju se dvojica opsjednutih. Oni su bili tako bijesni da se nitko nije usudio proći pored njih, a živjeli su u grobovima. U Lukinom izvještaju vidimo da su čovjeka vezali lancima, ali demonska snaga u njemu bila je tolika da ih je lakoćom kidao.

Tko bi od nas potpisao i najmanju mogućnost poboljšanja, a kamoli potpunog ozdravljenja ovih ljudi? Vjerojatno vrlo rijetki! Medicina kaže da psihički bolesnici s takvim dijagnozama ne mogu biti ozdravljeni, samo kontrolirani lijekovima. Naravno, medicina govori iz kuta svojih ograničenih mogućnosti, a Božja

riječ iz kuta svemogućnosti. Nakon što je Isus oštro zapovjedio zlim duhovima da trenutno napuste nesretnikovo tijelo, njihov zapovjednik zaklinjao ga je da im dopusti odlazak u svinje koje su pasle u blizini. Neposredno nakon primljenog dopuštenja demoni su sunovratili svinje u vodu i utopili ih. Pastiri koji su svjedočili dramatičnom događaju odjurili su u grad i sve razglasili. Nedugo zatim cijeli grad stao je pred Isusa i ostao zapanjen prizorom “čovjeka koji je sjedio do Isusovih nogu, obučen i pri zdravoj pameti”. (35)

Očekivani razvoj događaja bio bi da su ljudi tog kraja dali slavu Bogu za ozdravljenje i oslobođenje najtežeg slučaja u regiji. Nadalje, bilo bi za očekivati da zamole Isusa da ostane kod njih dugo vremena. Ako je ozdravio najtežeg bolesnika, koliko će više moći tisuće drugih. Ono što se trebalo dogoditi bila je lančana reakcija. Bog im je pokazao svoju silu i to ih je trebalo potaknuti da ga zamole za nastavak djelovanja. Ono što se dogodilo bilo je začuđujuće, iako ne i neočekivano onima koji razumiju odnose u duhovnom svijetu. Naime, očitovanje Božje sile nije samo pokazalo Božju svemogućnost i nadmoć nad silama tame, već je na vidjelo izašla i sva nemoć ljudske religije u suprotstavljanju zlu. Također, sve spomenuto gromoglasno je poručivalo ljudima tog kraja: “Vi neodložno trebate duhovnu promjenu!”

Nažalost, to je bilo ono čega su se uplašili više od svih demona koji su ih terorizirali kroz opsjednutog čovjeka.

Pogledajmo što su jednoglasno odlučili nakon svega viđenog: “Tada je sav narod geraskog kraja zamolio Isusa da se udalji od njih, jer ih je obuzeo velik strah.” (37) Mnogi ljudi su mogli biti ozdravljeni i oslobođeni u tom kraju nakon opsjednutog čovjeka. Nažalost, cijela priča završila je s tim jednim. Isus je sjeo u čamac i otplovio na drugo mjesto. Ukoliko nas objava Božje svemogućnosti ne potakne na duhovnu promjenu, mi ćemo također ljubazno zamoliti Isusa da se udalji od naših života. Ne samo da nećemo vidjeti ozdravljenja drugih ljudi, nego niti svoje.

Strah od bolesti i smrti okolnost je kojoj nitko od nas ne može izbjeći. Najmanje jednom u životu uplašili smo se bolesti, a neki od nas čak i onih sa smrtnim ishodom. Možda se baš sada suočavamo s takvom nevoljom. Prema biblijskom učenju strah je duh (2. Timoteju 1:7). To nije Božji, nego demonski duh razorne moći i potencijalno velikog utjecaja na ljudski život.

Jobov primjer pokazuje nam da strah djeluje prema određenim obrascima, gotovo šablonski. U njegovom slučaju grijeh nije bio uzročnik bolesti i nesreće koje su ga iznenada zahvatile. Na djelu je bila kombinacija dvije stvari, sotonine nasrtljivosti u iskušavanju Jobove pravednosti, prikazujući je pred Božjim licem motiviranom isključivo materijalnim blagoslovima koje mu je dao. Tu je bio prisutan i utjecaj duha straha koji je postupno ušao u njegov život, tjerajući ga malo po malo prema unaprijed pripremljenoj zamci (Izreke 29:25).

Duh straha djeluje na takav način da pomislimo kako je njegova projekcija stvarnosti istinita. Drugim riječima, počinjemo vjerovati u sve ono što nam poručuje kroz razne kanale. Prema duhovnom zakonu počinje nam se događati ono što vjerujemo, ali u negativnom kontekstu. U slučaju bolesti to znači da nam misli počinju opsjedati negativne i pesimistične misli koje počinjemo prihvaćati. Oblikujući naš stav, one širom otvaraju vrata za njezinu pojavu i razvoj. Job je u jadanju izrekao ove misli: *“Ostvaruje se moje strahovanje, evo, snalazi me sve čega god sam se bojao.”* (3:25)

Kad u našem životu nema Isusa neminovno smo osuđeni na život straha od bolesti i smrti. Crkvena religija nam ne može pomoći, a medicina samo do određene razine. Uglavnom smo slični zalutalom brodu koji plovi olujnim morem bez kormilara. Samo je pitanje trenutka kad ćemo se razbiti na stijenama i potonuti. Borba protiv ove okolnosti moguća je isključivo poduzimanjem poteza koji je učinio Jair, nadstojnik sinagoge. On se bez kalkulacije bacio Isusu pred noge i usrdno ga zamolio: *“Kćerkica mi je na umoru. Dođi i stavi ruke na nju da ozdravi i živi.”* (Marko 5:22,23)

Jair je razumio dvije jako važne stvari koje su od presudnog značaja u takvoj okolnosti. Prvo, potrebno je poniziti se pred živim Bogom i pasti na koljena pred Njim. To mora biti iskren čin srca, a ne izvještačen ritual. Tako poručujemo da nam je On jedino preostalo rješenje. Dokle god imamo pričuvno rješenje, izgledno je da se nećemo odlučiti na to. Drugo, shvatio je da nema rješenja bez Isusovog ulaska u problem zvan smrtonosna bolest. Zato je njegova molitva išla u tom smjeru. To se kasnije pokazalo kao mudar potez.

Ono što su svi sa zebnjom očekivali, nažalost se i dogodilo. Prije nego što su stigli do kuće, Jairu su ukućani saopćili tužnu vijest. Djevojčica je u međuvremenu umrla. U tom bolnom trenutku njegov svijet se srušio. Međutim, nemojmo zaboraviti, u problem je prethodno vjerom pozvao Isusa Krista, a to uvijek bitno mijenja stvari. U tom slučaju nije gotovo kad sotonin duh smrti udari pečat na slučaj, nego kad Bog kaže posljednju riječ. Njezin sadržaj bitno je odudarao od tužnog, bespomoćnog i beznadnog zaključka da mrtvom djetetu više nema pomoći: *“Nemoj se bojati. Samo vjeruj!”* (36)

Što je otac koji stoji nad tijelom mrtvog djeteta trebao vjerovati? Upravo ono što je zamolio Isusa, da položi ruke na dijete kako bi ozdravilo i živjelo. Bog nikada ne kasni ili ostavlja neobavljen posao u koji je vjerom zamoljen da uđe. Isus je istjerao ljude iz sobe u kojoj je djevojčica ležala, prišao njezinom tijelu, uhvatio je za ruku i rekao: *“Djevojčice, ja ti govorim, ustani!”* (41) Duh smrti napustio je tijelo, a ona je odmah ustala i počela hodati. Možda imamo smrtno bolesno dijete ili poznajemo nekoga u takvoj okolnosti. Nažalost, u našoj zemlji puno djece godišnje umire od leukemije, karcinoma i drugih opakih bolesti. Bog želi djelovati i spasiti ih od sigurne smrti. Postoji preduvjet za ostvarenje spomenutog. On mora biti vjerom pozvan prvenstveno od strane roditelja. Za to je potrebno da se ponize kao i Jair.

*Isus niti u jednom zabilježenom slučaju nije liječio djecu
ukoliko ga roditelji nisu molili za to.*

Iako to nekome možda zvuči poprilično nelogično, čak i teološki neprihvatljivo, Bog u određenim okolnostima može biti prepreka našem ozdravljenju. Podrazumijeva se da je ovaj zaključak uvjetovan prethodnim ispravnim razumijevanjem konteksta biblijskog izvještaja iz petnaestog poglavlja Matejevog evanđelja. Kananejka je bila poganka koja je imala kći opsjednutu zlim duhom. Ona je odlučno došla do Isusa i podigla veliku buku moleći ga za pomoć, ali On se nije niti osvrnuo na njezin vapaj. Čak su ga učenici morali zamoliti da se pozabavi slučajem ove žene, iako su, ruku na srce, više bili motivirani time da prestane vikati u njihovoj blizini.

Tek nakon njihove intervencije progovorio je s njom. Riječ koju joj je uputio na prvi pogled nije izgledala suosjećajno. Naglasio je ženi činjenicu da je Njegova služba u tom vremenu prvenstveno imala za cilj dosezanje Izraelaca. To je objasnio usporedbom o oduzimanju hrane (duhovne pomoći) djeci (Izraelcima) kako bi se nahranilo psiće (pogane).

Iako su nažalost vrlo rijetki, postoje ljudi koji se ne daju otjerati, čak niti od Božje strane. Naravno, Isus je imao uvid u stanje njezinog srca i namjerno je nastupio na tako naoko grub i nezainteresiran način. Htio je izvući iz nje ono najbolje i najdragocjenije, a to je bila njezina vjera. Žena je ponizno rekla da pristaje na ulogu psića koji kupi čak i mrvice milosti koje padaju s gospodarovog stola. Time je simbolično poručila: "Ne odlazim s ovog mjesta sve dok ne dobijem svoj blagoslov! Gospodine Isuse, vjerujem da to možeš i hoćeš učiniti u slučaju moje kćeri!"

Na ovakvu smjelu izjavu čak niti Isus nije mogao ostati suzdržan: "*O ženo, velika je tvoja vjera! Neka ti bude kako želiš! Istog trenutka njezina kćer je ozdravila.*" (28) Samo je dvoje ljudi za vrijeme Njegove zemaljske službe dobilo ocjenu da imaju veliku vjeru; spomenuta žena i rimski centurion. Naravno, Isus nije bio bezosjećajan ili prepreka ozdravljenju njezinog djeteta. Znao je da će rasplet slučaja donijeti sjajno svjedočanstvo koje će i narednim generacijama biti izvanredan primjer vjere koji su pozvani nasljedovati.

Neka nam primjeri opisani u ovom poglavlju budu vodilja i ohrabrenje. Ne postoji okolnost koja ne može biti savladana ukoliko nastupamo silovito i odlučno u vjeri, čak i ako je u pitanju prijetnja smrti. U evanđeljima ne postoji opis nekoga tko nije uspio sa silovitim pristupom, zar ne? Zašto bismo onda mislili da ćemo biti izuzetak od pravila. Ukoliko je uspjelo tim ljudima, uspjeh će i nama. Nastavimo vjerom niz koji traje od vremena Isusove zemaljske službe sve do danas. On se ne mijenja nikada!

Šesto poglavlje

RIJEČ VJERE

“Govorila je u sebi:
'Dotaknem li se samo i njegovih haljina ozdravit ću!'”
(Marko 5:28)

Iz mnogih dosadašnjih izvještaja vidjeli smo da su ljudi u nevolji poduzimali korake vjere, djelovanja koja su Isusu dokazala da imaju vjeru u Njega kao onog koji ih može ozdraviti ili osloboditi. U ovom poglavlju stavit ćemo naglasak na riječi vjere koje su izgovarali i njihov učinak. Isus uči da su riječi koje izgovaramo odraz stanja našeg srca (Matej 12:34). Ukoliko je naše srce ispunjeno grijehom, tad će nam usta izgovarati grešne riječi. S druge strane, u slučaju da smo Duhom ispunjeni vjernici, kršćani utemeljeni na Božjoj riječi, izgovarat ćemo riječi vjere. Moguće je pretvarati se u pogledu stvarnog duhovnog stanja, ali pravo stanje naše nutrine prije ili kasnije izbije na usta. Psovke, proklinjanje Boga, dvosmislene šale, seksualne aluzije, bijes, vrijeđanje i slični negativni izričaji jasan su signal da smo duhovno mrtvi. Jakov to stanje opisuje kao *“jezik koji zapaljen od pakla zapaljuje naš cijeli život”*. (3:6)

Dva biblijska stiha daju nam otkrivenje važnosti riječi koje govorimo. Njihovu poruku ćemo primijeniti na primjerima koje ćemo obraditi u ovom poglavlju. U Knjizi Izreka čitamo *“da su smrt i život u vlasti jezika”*. (18:21) Nadalje, Jakov uspoređuje jezik s malim kormilom koje upravlja brodom, tj. cijelim našim bićem, kamo god hoće kormilarova volja (2:4). U prethodnom poglavlju vidjeli smo da je samo dvoje ljudi primilo pohvalu od Isusove strane za imanje velike vjere, a niti jedan od njih nije bio u skupini izabranih učenika.

Rimski centurion jedan je od njih. On je imao bolesnog slugu u velikim mukama. Pristupio je Isusu i zamolio ga za pomoć. On mu je ponudio da zajedno odu do njegove kuće kako bi ga ozdravio. Tad je centurion učinio nešto što nitko nije u Isusovoj službi. Priznao mu je da nije dostojan da uđe pod krov njegove kuće, ali je zato bezrezervno vjerovao *“da samo mora izgovoriti riječ i njegov sluga će ozdraviti”*. (Matej 8:8) Svoju vjeru usporedio je s vojničkom hijerarhijom u kojoj on izdaje zapovijedi svojim niže podčinjenim vojnicima, a oni ih poslušno izvršavaju.

On je imao ispravno razumijevanje tko je tko u duhovnoj hijerarhiji i koliko je moćna izgovorena riječ iz Isusovih usta. Vjerovao je da će bolest napustiti tijelo njegovog sluge onog trenutka kad On to bude zapovjedio. Ovo je jedini primjer ozdravljenja gdje je zabilježeno da je Isus bio zadivljen nečijom vjerom. Svjedocima ovog događaja rekao je *“da kod nikoga u Izraelu nije našao toliku vjeru”*. (10) U ovom slučaju također se pokazalo da osobna vjera igra presudnu ulogu: *“Idi! Neka ti bude kako si vjerovao!”* (13) Grčka riječ *ginomai* koja je prevedena kao neka ti bude znači postati, biti proizveden, dogoditi se, ostvariti se, imati primiti, posjedovati.

Mi također možemo imati vjeru koja zadivljuje Boga. Onog trenutka kad pogledamo u duhu i shvatimo da je Isus Krist uskrslu Gospodin koji je pobijedio sotonu, grijeh, smrt, bolesti i svako zlo, bit ćemo u stanju vjerovati da se niže podčinjene duhovne sile moraju pokoriti Njegovoj zapovjedi. Ali, to se neće dogoditi samo od sebe. Mi moramo u vjeri zazvati Isusovo ime i moliti ga da svojom moćnom riječju djeluje u našem slučaju. Možda upravo sada gledamo na neizlječiv karcinom u tijelu i mislimo: *“Ostalo mi je još samo malo života, nemam izgleda!”* Ukoliko Božja sila nije vjerom pokrenuta, onda je to žalosna činjenica. Međutim, kao što je centurion molio, tako i mi trebamo moliti Gospodina da kaže svoju riječ za naš slučaj i bolest će se sigurno povući. Nemojmo misliti da je to predobro da bi bilo istinito. Sumnja uvijek dolazi od sotone! Bog ne želi da sumnjamo, nego da imamo djelotvornu vjeru.

*Život i smrt su u vlasti jezika, nemojmo to zaboraviti.
Ono što kažemo u vjeri ili nevjeri računa se i presuđuje.*

Vratimo se na slučaj žene koja je bolovala od krvarenja. Ona je za liječenje rasprodala imanje i plaćala liječnike, ali nitko joj nije mogao pomoći. To je možda i naša priča. Pokućali smo na mnoga vrata, ali i dalje stenjemo pod teretom bolesti. Pokućajmo ono što dosad sigurno nismo. Žena je to učinila i nije požalila. Nakon što je u njezinom srcu rođena vjera, u sebi je počela govoriti: *“Ozdravit ću ako se samo dotaknem njegovih haljina!”* Shvaćamo li snagu, moć i utjecaj riječi koje govorimo? Ona to čak nije izgovorila glasom prosječne visine, nego više onako šapatom. U svakom slučaju, djelovalo je.

Riječi koje govorimo jesu kormilo. Mnogi životi nažalost plove u krivom smjeru, sve dalje od Boga. Mi možemo promijeniti sadašnji smjer. Bolest nas vodi prema nepokretnosti, nedjelotvornosti i smrti. Grešne riječi koje smo govorili i danas govorimo odigrale su u tome ključnu ulogu. Treba spomenuti i tzv. negativno prorokovanje, ovakve i slične izjave kojima privlačimo bolest na sebe ili je potvrđujemo kao nešto sigurno: *“Epidemija gripe će i mene pokositi!”*; *“Bolestan sam i takav ću ostati!”* Božja volja je da slijedimo primjer ove žene. Počnimo mijenjati dosadašnji rječnik. Neka na našim ustima počnu obitavati ovakve i slične riječi: *“Gospodine, dajem ti slavu i hvalu! Ti si moćan i silovit Bog! Vjerujem u tvoje ime i zazivam ga vjerom! Dodirujem te u vjeri kao i žena koju si ozdravio! Ozdravit ćeš me kao što si i nju! Zahvaljujem ti na tvojoj vjernosti, milosti, dobroti i neizmjernej ljubavi!”*

U desetom poglavlju Markovog evanđelja opisan je slučaj slijepog Bartimeja. On je sjedio kraj puta i prosio, a tad je iznenada čuo da se približava Isus. To saznanje je u njegovom srcu izazvalo takvu duhovnu eksploziju da je počeo vikati: *“Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!”* (47) Iako su ga prisutni ljudi pokušavali spriječiti da viče, on je to činio još jače. Proniknimo što se u tim trenucima odigravalo u duhu. Slijepac je znao da je to njegova životna prilika. On je bio očajnik, a ta kategorija ljudi ne

vodi previše računa o umjetničkom dojmu svojeg pristupa Bogu. U srcu je znao ovo, ukoliko sad ne privuče Njegovu pozornost možda neće više nikad imati priliku. Isus se zaustavio na vikanje očajnog slijepca. Njegov postupak prepoznao je kao izričaj vjere i otvorio mu je oči.

Budući smo odrasli u religioznoj sredini u svijest nam je utisnuta predodžba o tihoj molitvi i suzdržanom pristupu u molitvi. Naravno, postoji vrijeme i okolnosti za takvo što, ali u nekim prilikama moramo zbaciti sa sebe plašt pretjerane i uštogljene “dostojanstvenosti”, tako svojstvene crkvenoj religiji. Naš duh mora eksplodirati kako bi se riječ vjere kroz duhovno vikanje (različito od tjelesnog deranja) vinula pred Božji tron milosti i potaknula ga na djelovanje.

Sedmo poglavlje

RELIGIJA ILI KRIST

*“Svi su bili zaneseni njegovom naukom
jer ih je učio kao onaj koji ima vlast, a ne kao književnici.”
(Marko 1:22)*

Jesmo li se ikad zapitali, kako to da ono što nas uči svećenstvo crkvene religije nije isto ono što uči Božja riječ? Ukoliko je ponekad čak i isto, kako to da nema isti učinak na naš život? Ovo su izuzetno važna pitanja. U gornjem stihu vidimo da su ljudi uočili razliku između Isusovog i književničkog propovijedanja. U našoj zemlji proces razlikovanja je vrlo spor. Budimo ljudi koji će iskočiti iznad ustaljenog prosjeka i vidjeti stvari u pravom svjetlu. U trinaestom poglavlju Lukinog evanđelja opisani su dramatični događaji u sinagogi. Na mjestu događaja zatičemo ova četiri lika: Gospodina Isusa, bolesnu ženu, nadstojnika sinanoge i zlog duha. Svaki od njih priča nam svoju priču sa znakovitom porukom.

Isus je u subotu učio u sinagogi. U jedanaestom stihu vidimo *“da se tamo nalazila žena opsjednuta osamnaest godina od duha koji je začetnik bolesti, bila je zgrčena i nije se mogla uspraviti”*. Prije nego uđemo u raščlambu događaja, podsjetimo se da je zao duh izazvao bolest na ženinom tijelu. U našu svijest treba se usaditi istina da Bog nije izvor bolesti, nego sotona. U dvanaestom stihu čitamo *“da je Isus opazio ženu”*. Za razliku od religioznog svećenstva, Isus nije bio hladan profesionalac koji je u sinagogu došao propovijedati poruku i otići nakon obavljenog posla. On je došao zbog ljudi i učio ih je Božju riječ kako bi u njihovim srcima mogla nastati vjera. Isti obrazac djelovanja vidimo u devetom poglavlju Matejevog evanđelja: *“Tako je Isus obilazio sve gradove i sela. Učio je u tamošnjim sinagogama,*

propovijedao Radosnu vijest o Kraljevstvu i liječio svaku slabost i bolest.” (35) Moramo jako dobro vidjeti tko što stvarno čini.

Opažanje bolesne žene u Isusu je trenutno izazvalo djelovanje: *“On je pozvao ženu bliže sebi i rekao joj: ‘Ženo, oslobođena si od svoje bolesti’. Tada je na nju stavio ruke, a ona se odmah uspravila i počela slaviti Boga.”* (12:13) Dolazi li do našeg srca spoznaja da je Bog voljan ozdraviti nas više nego što smo mi voljni vjerovati? U devetom poglavlju Lukinog evanđelja čitamo *“da je Isus ozdravljao sve koji su trebali ozdravljenje”*. (11) Ljubav i milosrđe jesu Njegov karakter. Bog nije ravnodušan promatrač ljudske nevolje i patnje. Kad je naša misao daleko od biblijskih standarda, onda smatramo da će Bog djelovati i ozdravljati ljude samo u nekim izvanrednim prilikama, rijetko i selektivno.

*Činjenica je da Bog zahtjeva vjeru, ali vidjeli smo
iz mnogih primjera da nije teško vjerovati, zar ne?
Ništa više nego ne vjerovati.*

Božji odaziv na bolesničku patnju u biblijskim izvještajima je skoro trenutnan. To se jako razlikuje od ljudskog poimanja da nas Bog namjerno ostavlja u stanju bolesti. Kolika je razina Njegove motivacije u ozdravljanju ljudi najbolje se može vidjeti u ovim Lukinim riječima: *“A njega je Gospodinova sila gonila da ozdravlja.”* (5:17) Riječ goni je vrlo znakovita. Ona svjedoči da izljev Božje milosti kod ozdravljenja nije štedljivo kapanje na mjeru, nego slap milosti koji preplavljuje. Žena u sinagogi trenutno je ozdravljena nakon što je izravno čula riječ od Isusa i bila dotaknuta od Njegove ruke. To je ono što i mi danas trebamo! U sinagogu je došla zgrčena, a izašla je uspravna, slaveći Boga na sav glas. Djelovanje Njegove sile i riječi uspravljaju čovjeka i vraćaju mu izgubljeno dostojanstvo.

Žena je klasičan primjer posjetitelja religioznih institucija. Osamnaest godina je redovito ulazila i izlazila iz sinagoge. Ozračje takvih mjesta nikom ne nudi nikakvu nadu u poboljšanje. Bolest i slabost predstavljaju uobičajenu pojavu i nitko se zbog toga posebno ne uzbuđuje. Ljudi onda malodušno izjave: *“Tako nam je valjda od Boga dosuđeno, možemo samo šutjeti i trpjeti!”*

Ne znamo je li i ona tako razmišljala, ali sigurno znamo da joj se stanje nije poboljšalo. To nam nešto govori, zar ne? Mogla je dolaziti i idućih osamnaest godina, ali promjene na bolje u takvoj atmosferi beznađa ne bi bilo. Promjena je uslijedila onog trenutka kad je na to mjesto došao Isus Krist sa svojom silnom riječju.

Nadstojnik sinagoge je utjelovljenje crkvenog službenika bez ljubavi, sile, milosrđa i bilo kakvog zanimanja za stanje ljudi kojima navodno služi. On je bio administrativac koji u određeno vrijeme otključa i zaključa sinagogu. Između toga obavlja pripremljeni vjerski program. Na kraju predstave kaže ljudima: "Vidimo se idući tjedan!" i njegova dužnost je ispunjena. Nakon što je Isus čudesno ozdravio ženu, on se naljutio. Umjesto da je skočio od radosti, njega je brinulo što je to učinjeno u subotu.

To je ono što vidamo i u našim crkvama, ugojene profesionalce koji služe ljudskoj religiji, a ne živom Bogu. Oni čitaju dnevni raspored i brižno paze da ispune svaku točku. Činjenica da su tisuće ljudi oko njih duhovno mrtvi i bolesni uopće ih ne zanima zato što su i oni u takvom, ako ne i gorem stanju. Oni na višim položajima već imaju pripremljena učenja koja će takvom negativnom stanju dati naoko prihvatljivu teološku podlogu. Ukoliko su nam oblikovali misao religioznim lažima, tad ćemo poput bolesne žene godinama ulaziti i izlaziti iz onoga što zovemo crkva i mazohistički nastavljati obavljati rituale koji su nas doveli u takvo stanje.

Zao duh bio je presretan razvojem događaja u životu te žene prethodnih osamnaest godina. Razbolio je njezino tijelo, nastanio se u njemu i doslovno živio s njom. Za vrijeme njezinog boravka u sinagogi i on je bio tamo. Možda postavljamo pitanje: "Zar nije bio uznemiren čitanjem Božje riječi svake subote?" Očito je da nije! Uostalom, zašto i bi? On je vrlo dobro znao da se Božja riječ čita, ali Bog nije bio prisutan. Nemojmo biti naivni i misliti da će se sotona neugodno osjećati na mjestu koje zovemo crkva. Nažalost, u većini se osjeća kao kod kuće, udobno i bezbrižno, uživajući u prizoru zavedenih ljudi koji misle da pripadaju Bogu. Svećenici koji imaju odlike nadstojnika sinagoge uglavnom nesvjesno sudjeluju u provedbi njegovih zamisli.

*Istina je da zli duhovi potiču ljude na religioznost,
kako bi se ropski vezali za crkvene organizacije
koje ne pripadaju živom Bogu.*

Pogledajmo objektivno stanje oko sebe. Imamo tisuće betonskih hramova, isto toliko svećenstva, ali gdje je dokaz Božje prisutnosti i blagoslova. Nevidljiv je, čak i kad bi ga tražili povećalom. Što želimo u životu, biti u stanju bolesne žene, ulaziti i izlaziti bolesni iz crkve i gledati iz nedjelje u nedjelju (ili neki drugi dan) svećenika koji nam nema što ponuditi u okviru Božje volje, osim religioznih bajki koje nikom ne pomažu.

Postoji i druga mogućnost. U mrtvilo naše crkvene religije može ušetati Isus Krist iz Nazareta. Njegov cilj nije samo da nas ozdravi, nego i to da nas spasi iz njezine smrtonosne zamke. Religiju i Krista ne možemo imati istovremeno u životu. Čovjek ima samo jednog gospodara. Slušat ćemo beživotne riječi današnjih književnika odjevenih u svećeničke haljine, ili moćnu riječ uskrslog Krista koja ozdravlja od svake bolesti i slabosti. Izbor je naš!

U šestom poglavlju Markovog evanđelja vidimo na kakav je otpor i nerazumijevanje Isus nailazio u svom zavičaju. Sve to bilo je uzrokovano djelovanjem religioznog duha. Tamošnji ljudi poznavali su ga od najranijeg djetinjstva, kao i njegove roditelje, braću i sestre. Znali su da je bio djelatnik u Josipovoj stolarskoj radionici. Za njih je On bio samo običan dečko iz susjedstva. Možemo samo zamisliti kakvo je čuđenje u njima izazvalo Isusovo propovijedanje u sinagogi. Iz Njegovih usta izlazile su riječi mudrosti i znanja kakve nikad prije nisu čuli. Također, mnogobrojni čudesni znakovi koje je činio ostavljali su ih bez daha i stvarali nove upitnike u vezi Njegovog poslanja.

Unatoč svemu tome, ništa od onoga što su vidjeli i čuli nije u njima stvorilo vjeru. Oni su imali svoju predodžbu Isusa. Upravo je to ključni problem crkvene religije. Mi također možemo biti u stanju ovih ljudi. Naravno, nismo Isusovi suvremenici kao što su oni bili, ali na raspolaganju su nam zapisi

Njegove zemaljske službe. Ivan u dvadesetom poglavlju svojeg evanđelja kaže *“da su mnogobrojna čudesa učinjena i zapisana zato da bi u nama proizvela trajnu vjeru da je Isus Mesija, Božji Sin i da bismo vjerom imali život u njegovom imenu”*. (30,31)

Nažalost, sve zapisano nema prevelik utjecaj na naš život, zar ne? Čitamo i slušamo o čudesnim ozdravljenjima kao da je riječ o priči iz davnine, utješnoj bajci koja se priča ljudima bez nade. To je ono što žalosti Krista. U Markovom evanđelju vidimo *“da u svom zavičaju nije mogao učiniti nikakva čuda, osim što je ozdravio nekoliko bolesnika stavljajući ruke na njih. I čudio se njihovoj nevjeri”*. (6:5,6) Ne da nije htio, nego nije mogao! Ljudska nevjera, religioznost i umovanje sprečavaju Božje čudesno djelovanje. To nije iznimka, nego pravilo. On ne može i neće ići preko granice naše volje. Vjerojatno se čudi i našoj nevjeri. Ipak, nije odustao od nas. Nije kasno za spasonosnu promjenu.

Crkvena religija samo prividno pripada i služi Kristu. To je obmana, paravan iza kojeg se krije netrpeljivost spram izvornog učenja Božje riječi čije je Isus utjelovljenje. U četvrtom poglavlju Lukinog evanđelja opisani su događaji u nazaretskoj sinagogi. Nakon što je pročitao Izaijino proročanstvo koje se odnosilo na Njega, Isus je prisutnim ljudima rekao da se ono upravo ostvarilo. Oni su se divili lijepim riječima što su izlazile iz Njegovih usta (22). Kad bismo ovdje prekinuli čitati izvještaj pomislili bismo da su ti ljudi jako voljeli Isusa i htjeli ga slijediti. Međutim, samo malo kasnije nastupa obrat. Ti isti ljudi naljutili su se na Isusa u toj mjeri da su ga grubo izbacili iz sinagoge i počeli gurati prema provaliji s namjerom da ga ubiju (28,29).

Što se odigralo u duhu unutar tih samo nekoliko minuta? Ono što se uvijek događa kad mač Božje riječi ubode u trulo tkivo ljudske prijevarne religioznosti. Isus je jako dobro znao da se ti ljudi ne dive Njegovim riječima zato što se u svojim srcima slažu s njima i žele ih provesti u djelo. Otvoreno im je dao do znanja da je u prošlosti bilo puno bolesnika u Izraelu, ali samo je nekoliko njih ozdravilo. Izjavu je potkrijepio primjerima Ilije, siromašne udovice, Elizeja i Namana.

*Crkvena religija divi se Isusovim riječima
samo do onog trenutka kad počnu osvjetljivati njezinu tamu,
duhovnu trulež i stalni otpor spram Božje istine.
Nakon toga iz nje izbija ponos, mržnja i ubilački nagon
uperen protiv svakog tko propovijeda cjelovitu istinu Pisma.*

Kako će izgledati naša reakcija na objavljenu istinu? Hoćemo li biti oduševljeni Isusovim naukom i onda kad nam Njegovo svjetlo osvjetli životna područja koja nisu usklađena s učenjem Pisma? Ponizimo se pred živim Bogom i nemojmo biti kao ljudi iz nazaretske sinagoge. Prihvatimo opomenu Božje riječi kao izraz Njegove ljubavi, brige za naš život i spremnosti da nas izbavi iz nevolje. Religija nam laska i sladunjavim glasom nas uljuljkuje u osjećaju lažne sigurnosti, pričajući nam što želimo umjesto ono što trebamo čuti, a u konačnici nas vodi u propast.

Osmo poglavlje

SLUŽBA VJERNIKA

*“Na svom putu propovijedajte: Blizu je nebesko kraljevstvo!
Liječite bolesnike, uskrisujte mrtve, čistite gubavce,
izgonite zle duhove! Besplatno ste primili, besplatno i dajte!”
(Matej 10:7,8)*

Nakon što je uspješno prošao pustinjsku kušnju, Isus je uputio snažnu proklamaciju u eter duhovnog i vidljivog svijeta: *“Na meni je Gospodinov Duh jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromašnima, navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, oslobodim potlačene i proglašim godinu Gospodinove milosti.”* (Luka 4:18,19) Ljudi u čijim je srcima ova riječ proizvela vjeru krenuli su prema Isusu i bili ozdravljeni ili oslobođeni. Ove riječi i danas otkrivaju ono što Gospodin želi činiti u našim životima. Primijetili smo iz izvještaja da se Isus uvijek odazvao poniznom pozivu upućenom od strane osobe u nevolji. Isto će učiniti i u našem slučaju.

Kršćanstvo je nasljedovanje Isusa Krista. To znači da trebamo vidjeti što je i na koji način Isus činio kako bismo mogli činiti ista djela. To je osnovna definicija ovog pojma. Apostoli su iz prve ruke promatrali Njegovo djelovanje i bivali obučavani za buduće vrijeme kada više neće tjelesno biti prisutan među njima. Već za vrijeme Njegove službe učenici su primili autoritet i zapovijed da liječe bolesnike i izgone zle duhove (Luka 9:1,2).

U šesnaestom poglavlju Markovog evanđelja, Isus je uputio veliku zapovijed svojim sljedbenicima u svim epohama: *“Idite po cijelom svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom čovjeku. Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se, tko ne bude vjerovao, osudit će se. One koji vjeruju pratit će ova čudesa: u moje ime*

izgonit će zle duhove, govorit će novim jezicima, zmije će uzimati rukama, ako popije smrtonosni otrov neće im nauditi, na bolesnike će stavljati ruke i oni će ozdravljati.” (15-18)

Vjernici zabilježeni u knjigama Novog saveza djelovali su u svim gore spomenutim elementima službe. Pogledajmo neke izvještaje koji su izravno povezani s ozdravljenjem i oslobođenjem. Kao što Isus kaže, ljude koji vjeruju u Njegovo ime prate ozdravljenja i čudesni znakovi. Petar i Ivan šetali su Jeruzalemom. Pred vratima hrama ugledali su hromog prosjaka. On ih je zatražio milostinju, ali Petar mu je dao neprocjenjivo veću vrijednost: *“Ja nemam srebro i zlato, ali što imam to ti dajem: u ime Isusa Krista iz Nazareta ustani i hodaj!”* (Djela 3:6)

Apostol je prosjaka uhvatio za ruku, podigao ga, a njemu su trenutno očvrtnula stopala i gležnjevi. Počeo je hodati, skakati od radosti i slaviti Boga. Ovo čudo imalo je takav utjecaj na grad da su ljudi opkolili apostole. Oni su im naglasili da čudo kojem su svjedočili nije plod njihove pobožnosti ili posebne duhovne snage, nego jednostavne vjere u Isusovo ime. Nakon što su privedeni, Petar je isto ponovio pred religioznim svećenstvom: *“Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom Isusovo ime jedino ime koje je ljudima dano za spasenje.”* (4:12)

Pavao je istjerao vračarskog duha iz opsjednute sluškinje u Filipima. Ona je hodala za njim i Silom, hvaleći ih titulom Božjih slugu. Nakon nekoliko dana Pavla je to ogorčilo i odlučio je prekinuti demonov nastup: *“Zapovijedam ti u ime Isusa Krista da izadeš iz nje!”* (Djela 16:18) Istog trenutka zao duh je napustio njezino tijelo i ona je izgubila sposobnost vraćanja. To čudo dovelo je do velike duhovne uznemirenosti u gradu i progona apostola. Knjiga Djela obiluje primjerima očitovanja Božje sile kroz vjeru Božjih slugu. Razmjere Božjeg djelovanja najbolje predočuje ovaj komentar: *“Bog je tako neobična čuda činio preko Pavlovih ruku da su na bolesnike stavljali rupce za znoj ili pregače koje su dotakle njegovo tijelo, pa su ih bolesti ostavljale, a zli duhovi izlazili iz njih.”* (Djela 16:11,12)

Usporedimo ono što vidimo u izvještajima iz Novog saveza s djelovanjem službenika crkvene religije koja si prišiva kršćanski predznak. Kao što smo vidjeli u Isusovoj velikoj zapovijedi iz Markovog evanđelja, sveta dužnost kršćana jest propovijedanje Evanđelja izgubljenom svijetu. Nevolja je u tome što crkvena religija propovijeda Evanđelje, ali ne ono koje su propovijedali apostoli. Naime, postoji i drugo, tj. izvrnuto evanđelje, kao što apostol Pavao kaže u prvom poglavlju Poslanice Galaćanima (6,7). U tom lažnom evanđelju izmiješana je ljudska i Božja nauka, uneseni su poganski običaji, misticizam, spiritizam i mnoge drugi negativni elementi koji se protive Božjem učenju.

Bog je uvijek inzistirao da Njegovi glasnici propovijedaju punu, a ne djelomičnu istinu. Ivan kaže *“da onaj koga Bog šalje govori Božje riječi”*. (3:34) Religiozno svećenstvo nije poslano od Boga, niti mu u bilo kojem vidu služi. Izvorno evanđelje poziva ljude na obraćenje od grijeha, novo rođenje, priznanje Isusovog Gospodstva i nastavak života prema standardima istine Pisma i vodstva Svetog Duha. To nije ono što vidimo u našoj zemlji, zar ne? Ustima se ispovijeda vjera, ali djela tame nezaustavljivo izbijaju iz neobraćenih srca. Potom ti isti ljudi nedjeljom slušaju milozvučne poruke religioznih prvaka koji im serviraju ovu umirujuću poruku: *“Vi ste kršćani!”* To je opasna obmana!

Religiozno svećenstvo voli se prigodno pozivati na apostolski nauk i nasljeđe. U tom slučaju bi, između ostalih nepodudarnosti sa standardima koje navodno drže, trebali objasniti svojim sljedbenicima zašto ne slušaju ove Petrove riječi: *“Spasenja nema ni po jednom drugom, zato što je pod nebom Isusovo ime jedina sila koju je Bog dao ljudima za spasenje.”* (Djela 4:12) Suprotno apostolskom nauku, pod nebom naše zemlje vremenom se našlo Marijino i imena stotine svetaca na čiji bi zagovor ljudi trebali biti ozdravljeni i oslobođeni.

*Apostoli su vjerovali isključivo u silu Isusovog imena
i njega su upotrebljavali u molitvi za bolesnike
ili izgonu zlih duhova iz opsjednutih ljudi.*

Djelovanje kršćana u službi ozdravljanja i oslobođenja mora biti besplatno (Matej 10:7,8). To vrijedi i za bilo koji vid službe. Crkvena religija naplaćuje usluge od sljedbenika. Ne samo da tako izvlači novac, nego i ono što im nudi nema nikakve veze s učenjem i praksom Božje riječi. Ljudima se zapravo prodaju bajke. Usporedimo učinkovitost biblijskih vjernika i današnjeg svećenstva. Knjiga Djela obiluje primjerima ozdravljenja i oslobođenja. Kako to da u našoj zemlji krcatoj svećenstvom nitko ne biva ozdravljen? Upravo suprotno, što više slušamo učenja crkvene religije, to više bivamo bolesni i zarobljeni.

Odgovor na pitanje je jednostavan. Vratimo se u šesnaesto poglavlje Markovog evanđelja. Nakon što im je Isus dao zapovijed, učenici su otišli propovijedati Evanđelje. U dvadesetom stihu vidimo *“da je Gospodin djelovao s njima i potvrđivao Riječ čudesima koja su je pratila”*. Crkvena religija tvrdi da propovijeda Božju riječ, ali ništa od toga nije potvrđeno ozdravljenjima i čudesnim znakovima. To znači da lažu sami sebe i narod koji su zaveli. Bog ne može potvrđivati njihova učenja zato što su lažna. Ona su dio izvještačene ljudska tradicije. Bog je Bog istine! On mrzi laž, a pogotovo kad se skriva iza Njegovog imena.

Najveća, a time i najopasnija podvala crkvene religije jest karizmatski pokret koji se unazad petnaestak godina strelovitom brzinom počeo širiti unutar katoličke crkve. Pogledamo li izbliza njegove odlike vidjet ćemo da je to skoro stopostotna preslika karizmatskog pokreta (tzv. faith movement) iz zemalja zapadne Europe i Sjedinjenih Američkih Država. Karizmatici koriste literaturu zapadnih uzora, a svećenici unutar katoličke crkve koji figuriraju kao karizmatici oponašaju zapadne propovjednike, njihove tjelesne pokrete i fraze. Ponekad dolazi do bizarnih, čak i pomalo smiješnih situacija, kad počinju govoriti hrvatski jezik s američkim naglaskom. Ta je pojava primjetna i u nekim crkvama reformacijske baštine.

Puno veća opasnost krije se u duhu katoličkog karizmatizma. On je nastao kao odgovor na odljev ljudi iz katoličke crkve. Oni su izlaz iz duhovne ropotarnice pronašli u

zapadnim karizmatiskim crkvama u kojima, uzgred rečeno, stanje nije uvijek tako idilično kako se na prvi pogled čini. Zato je katolička crkva oformila karizmatiski pokret unutar svojih redova, kako bi svojem prosječnom sljedbeniku nakratko ponudila makar i umjetnu živost nasuprot mrtvilu tradicionalnih rituala.

No, što zapravo bitno mijenja karizmatizam u našem životu ukoliko slijedimo ljudsku religiju? Apsolutno ništa! Tehnički gledano i dalje vjerujemo u iste laži i obmane kao i prije. Jedina razlika je u tome što smo svojoj zabludi dodali karizmatiski prizvuk, a to cijelu stvar čini još gorom i opasnijom. Evo zašto. S jedne strane oduševljavamo se učenjima o duhovnim zakonima vjere, krštenju Duhom, govoru u drugim jezicima i drugim duhovnim darovima, a s druge i dalje vjerujemo u bajku da je Marija naša zastupnica u nebu, iako Pismo kaže da je to Isus Krist (1. Timoteju 2:5), molimo se svecima zaštitnicima, u kući držimo kipove i slike spomenutih likova i općenito slijedimo lažna učenja crkvene religije. Uviđamo li razmjere zablude u kojoj živimo?

Najpopularniji karizmatiski svećenici u Hrvatskoj jesu Zvezdan Linić, Ivo Pavić, Zlatko Sudac i dr. Od inozemnih propovjednika vrlo je popularan Indijac James Manjackal. Svima njima zajedničko je da ljudima nude samo onaj aspekt Božje riječi koji se ne suprotstavlja lažnim učenjima i praksama koje inače zastupaju. Oni služe duhu idolopoklonstva i mnogoboštva, prenoseći ga kroz takvo djelovanje na svoje slušatelje. Na sve posjećenijim karizmatiskim susretima istaknuto mjesto na oltarima zauzimaju Marijini kipovi i slike, a svećenici navode ljude da traže njezinu pomoć, zagovor i sl.

Učenje i djelovanje takvih službenika apostol Pavao pravilno dijagnosticira u trinaestom poglavlju Druge poslanice Korinćanima: *“Takvi su ljudi lažni apostoli, prijevarni radnici, koji se pretvaraju u Kristove apostole. Nije ni čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svjetla. Prema tome, nije ništa osobito ako se i njegove sluge pretvaraju da su sluge pravednosti. Svršetak će im biti prema njihovim djelima.”* (15)

Ispravan je postupak tražiti molitvu za ozdravljenje od Božjeg službenika. Moramo biti oprezni i sigurni da to nije čovjek koji služi crkvenoj religiji, nego isključivo Bogu. To znači da će nas upućivati na obraćenje od grijeha i priznanje Isusovog Gospodstva. Propovijedat će nam izvorno učenje Božje riječi, a ne religiozne bajke i laži. Kad moli za naše ozdravljenje činit će to u sili Isusovog imena i neće naplaćivati ili tražiti protuuslugu.

Svoju vjeru ne smijemo staviti u njega, zato što je i on samo čovjek. Trebamo ga poštivati kao Božjeg slugu, ali čast i slavu trebamo dati isključivo Gospodinu Isusu Kristu. Molitva za ozdravljenje nije magijski čin. Naša vjera igra ključnu ulogu! Ukoliko nismo sigurni bolje je ne pozivati službenika da moli za naše ozdravljenje. U tom slučaju trebamo nastaviti čitati Božju riječ i razgovarati u molitvi s uskrsnim Kristom, jačajući vjeru. Djelovanje Božje sile nikada ne treba forsirati. Dovoljno je imati samo malo prave vjere u našem srcu i ona će se pokrenuti.

Deveto poglavlje

KRIŽ JE SREDSTVO OZDRAVLJENA

*“Kad je pala večer, doveli su mu mnoge opsjednute.
On je riječju istjerao duhove i izliječio sve bolesnike.
Tako se ispunila riječ proroka Izaije:
'On je uzeo naše slabosti i ponio naše bolesti.'”
(Matej 8:16,17)*

Zamislimo da znanstvenici danas ili u bliskoj budućnosti otkriju univerzalan lijek za sve bolesti i objave to cijelom svijetu. Povrh toga, lijek bi bio besplatan i svakom stalno dostupan u neograničenim količinama. Bila bi to udarna vijest u svim medijima. Vjerojatno mislimo, tako idealan scenarij moguć je samo u igranom filmu. Radosna vijest kaže da je upravo takav scenarij Bog smislio prije stvaranja svijeta, ljudskog roda, sotoninog zavođenja prvih ljudi i strovaljivanja čovječanstva u provaliju duhovne smrti. Bog ga nije samo smislio, nego i proveo u djelo žrtvovanjem svojeg Sina na golgotskom križu kako bi spasenje u svim epohama djelovalo u ljudskim životima.

Prvotna svrha Isusove zastupničke smrti bila je plaćanje cijene za naše grijehе. Biblija kaže da je kazna za grijeh smrt, tjelesna i duhovna. Prema tom standardu svi smo zaslužili takvu stravičnu kaznu. Bog je u svojoj neizmjerljivoj ljubavi kaznio grijeh u Isusovom tijelu koje je bilo pribijeno na križ. On je privremeno pretrpio i stanje duhovne smrti, krajnje odvojenosti od Boga, kako bi zadovoljio zahtjeve Njegove pravednosti. Kad budemo osvjedočeni da je Isus bio zakucan na drvo sramote umjesto nas, bit ćemo u stanju obratiti se od grijehа i priznati Njegovo Gospodstvo. Sveti Duh učinit će nas novim ljudima u Kristu koji će živjeti u istini i pravednosti.

Isusovo tijelo nije služilo samo za kažnjavanje ljudskih grijeha, nego i za uništenje svih njegovih posljedica. Jedna od njih je i bolest. Izaijin prikaz raspetog Krista uvelike se razlikuje od umjetničke verzije crkvene religije. Prema prorokovom viđenju lice mu je bilo unakaženo, obličjem više nije ličio na čovjeka, a pogled na Njega u ljudima je izazivao užas (52:14). U našoj zemlji puno ljudi posjeduje tzv. raspelo, drveni ili metalni križić s figuricom koja predstavlja raspetog Krista.

Moramo znati da je već samo držanje takvog predmeta idolopoklonstvo zato što nije dopušteno vizualizirati Isusov lik u religioznu ili umjetničku svrhu. Ne znamo točno kako je Isus izgledao, ali sigurno nije bio muškarac s dugom plavom kosom i plavim očima. Budući je bio Židov po tijelu vjerojatno je imao crnu kosu, ne dugu, zato što bi to bilo suprotno prirodnom i Božjem načelu koje je apostol Pavao objasnio u Prvoj poslanici Korinćanima (11:14). Raspela obješena na zidove hramova, domova ili vjetrobranska ogledala u automobilima u nama ne izazivaju užas kao kod ljudi koji su promatrali raspeće. Naprotiv, ona su jeftin ukras u čijoj se blizini mnogi ne susprežu psovati, čak i ime onoga koje to raspelo navodno simbolizira. Još manje u nama izaziva pitanje: "Zašto je Isus raspet na križu i kakve to zapravo ima veze s mojim životom?" Odgovor na ovo vrlo važno pitanje dijelom je dat na početku poglavlja.

Postoji i dimenzija raspeća koja je izravno povezana s ozdravljenjem. Evanđelist Marko nam u uvodnom stihu ovog poglavlja otkriva da je Isusovo istjerivanje zlih duhova i ozdravljenje svih bolesnika bilo ispunjenje Izaijinih proročkih riječi: "On je uzeo naše slabosti i ponio naše bolesti." Ovo je zapanjujuća istina, nepobitan dokaz Božje vjernosti u ispunjenju svoje riječi. Ono što se dogodilo na križu počelo je djelovati nekoliko godina prije samog čina raspeća. Naša zemlja ima zatvorene duhovne oči u vezi razumijevanja svrhe Isusove žrtve na križu. Sotona je kroz crkvenu religiju napravio odličan posao. Ne samo da je od nas vješto sakrio istinu, nego je u naše živote donio laž u koju slijepo vjerujemo. Krenimo od otkrivenja istine.

Obavijest utemeljena na istini Božje riječi jest preduvjet stvaranja vjere. Kao što smo već vidjeli, proročke riječi ispunjavale su se čak i prije čina raspeća. Na golgotskom križu su potvrđene u duhovno legalističkom smislu.

Na Isusovo tijelo natovareni su svi ljudski grijesi, kao i sve pogubne posljedice pobune protiv Božjeg autoriteta. Bolest je jedna od njih. Oproštenje grijeha, kao ni uništenje njegovih posljedica, ne bi bilo moguće bez zamjenske žrtve. Tehnički gledano, na Isusovo tijelo natovarene su sve bolesti ljudskog roda. Ovo je toliko šokantna istina da je svojim ograničenim razumom ne možemo shvatiti. Karcinomi svih dijelova ljudskog tijela, leukemija, dijabetes, artritis, paraliza, psihičke bolesti i sve one koje medicina može imenovati u jednom trenutku razdirale su Njegovo tijelo. Ne treba nas stoga čuditi kad prorok kaže da mu je lice bilo unakaženo, a obličjem nije ličio na čovjeka.

Iako šokantna i zastrašujuća, istina o onome što se dogodilo na križu može doći pred naše duhovne oči, ali još brže i nepovratno otići. Ključno je pitanje zašto se sve to odigralo? Je li riječ o događaju koji smatramo ključnim za naše ozdravljenje, ili je to samo plemenita priča iz davnine koja nema nikakav utjecaj na naše trenutno stanje?

Mi ćemo odlučiti što ćemo vjerovati!

Ono što Bog želi jest da čujemo istinu.

Ona glasi; Isus Krist je na svom tijelu ponio i našu bolest.

To je učinio zato da bi ozdravljenje koje je učinjeno na križu postalo vidljiva stvarnost u našem životu.

Sada dolazimo do ključnog pitanja: “Zašto veličanstveno djelo Isusove zastupničke žrtve na križu ne djeluje u našem slučaju?” Prava adresa za postavljanje ovog pitanja je svećenstvo crkvene religije. Pokušajmo se prisjetiti koliko smo puta doživjeli da nam kao objašnjenje negativnog stanja podastru uobičajenu floskulu: “Tvoja bolest je križ koji ti je Bog dao nositi!” Vjerojatno previše, jer smo počeli vjerovati u tu laž.

*Kako bolest može biti križ koji nam Bog daje nositi,
kad vidimo u učenju Pisma da je Isusova žrtva na križu
sredstvo kojim je Bog ostvario naše ozdravljenje.*

Apostol Pavao kaže “*da je propovijedanje o križu Božja sila za one koji se spašavaju*”. (1. Korinćanima 1:18) Grčka riječ *sozo* koja je prevedena kao spasenje između ostalog znači ozdravljenje od bolesti ili demonskih sila. U biblijskom kontekstu propovijedanje o Kristovom križu uključuje i ozdravljenje. Crkvena religija nema nikakve dodirne točke s apostolskom porukom. Ona nam Božji lijek (križ) predstavlja kao uteg privezan na naše noge koji ćemo vući cijeli život. Takvo izopačeno tumačenje djelo je sotone koji nas kroz crkvenu religiju porobljava bolešću, uspijevajući nas uvjeriti da je to zapravo Božje djelo, križ koji nosimo za Njega. Uspio nas je obmanuti u toj mjeri da smo i ponosni na takvo stanje, a to nažalost znači da smo u tragičnom položaju nesagledivih razmjera.

Umjesto da vjerom dođemo do Isusovog križa (u duhovnom smislu, ne do komada drva) i tamo vidimo svoju bolest na Isusovom tijelu, mi smo još i zahvalni opsjenarima koji nas godinama zavode. Isus je našu bolest ponio na svojem tijelu zato da je mi ne bismo trebali nositi. Na križu se dogodila razmjena. Odbacimo laži crkvene religije, dođimo vjerom do Isusa Krista, zahvalimo mu što je ponio našu bolest i budimo ozdravljeni Božjom silom koja već skoro dvije tisuće godina teče s križa na kojem je ostvareno naše cjelokupno spasenje.

Deseto poglavlje

OZDRAVLJENJE JE PUTOKAZ

*“Čovjek iz kojeg su izašli zli duhovi
molio ga je da smije ostati s njime.”
(Luka 8:38)*

Čovjek je trojno stvorenje, sastavljeno od duha, duše i tijela. Prema Pavlovim učenju *“cijelo naše biće treba ostati sačuvano besprijekorno za dolazak našeg Gospodina Isusa Krista”*. (1. Solunjanima 5:23) Vrlo često se u kršćanskim krugovima čuje mišljenje kako Bog nije zainteresiran za stanje našeg tijela. Takvo gledište argumentira se time da je najvažnije novo rođenje mrtvog duha i obnova duše. U ovim područjima vrlo je lako otklizati u ekstremno razmišljanje i zato trebamo predmet uravnoteženo sagledati iz svih kutova.

Ukoliko Bogu nije važno zdravstveno stanje našeg tijela postavlja se pitanje zašto nam ga je uopće stvorio. Naše tijelo ima značajnu svrhu. Trebamo li doći do nekog mjesta za to nam trebaju zdrave noge. Obavljanje svakodnevnih poslova, čak i onih intelektualnih, zahtjeva minimum uporabe tjelesne snage. Nerazumno je nijekati važnost tijela. U stanju bolesti u većoj ili manjoj mjeri ograničeno nam je kretanje i djelovanje. Troškovi liječenja su sve skuplji, a dostupnost pojedinih lijekova za teže bolesti sve manja. Ne treba posebno naglašavati da u stanju bolesti, pogotovo onih težih, teret pada i na obitelj bolesnika, kao i na širu društvenu zajednicu. Bolest je negativno stanje.

Ono što većina nas vidi u božanskom ozdravljenju jest ono fundamentalno, a to je izbavljenje iz stanja bolesti. Razumljivo, ukoliko smo pritisnuti bolešću tada vrlo teško možemo vidjeti širi spektar. To samo po sebi nije nužno krivo. Najvažnije je isplivati

na površinu i udahnuti zrak. Ipak, koliko god to čudno zvučalo, ozdravljenje ne mora nužno imati pozitivan utjecaj na nas. Potencijalno smo u stanju počiniti dvije velike pogreške nakon što budemo ozdravljeni djelovanjem Božje sile.

Prva pogreška opisana je u sedamnaestom poglavlju Lukinog evanđelja. Desetorica gubavaca zamolila su Isusa da im se smiluje i ozdravi ih. On im je rekao da se otiđu pokazati svećenicima. To je bio zakonski preduvjet da društvena zajednica nekom prizna ozdravljenje od gube. Ti ljudi su neosporno imali vjeru i počeli su hodati gubavi prema svećenicima, vjerujući da će ih Gospodin ozdraviti. Dogodilo se upravo ono što su vjerovali, očistili su se. Kao što smo već vidjeli, Isus nikog nije odbio.

Samo na jednog od njih ozdravljenje je imalo pozitivan učinak. On nije Isusu prišao samo zato da ga ozdravi. Njegove oči vidjele su putokaz koji mu je pokazalo djelovanje Božje sile: *“Jedan od njih, čim je vidio da je ozdravio, vratio se slaveći Boga u sav glas. Pao je ničice do Isusovih nogu, pa mu je počeo zahvaljivati.”* (15,16) Gdje su završila ostala devetorica? Svatko je vjerojatno otišao svojim putem. Primili su od Boga ono što su htjeli, ispunili svoj interes i otišli od Njega, ne rekavši mu čak niti hvala. Bog je pun ljubavi i milosrđa. On pomaže čovjeku, čak i onda kad unaprijed zna da mu neće uzvratiti istom mjerom i dati slavu. To pokazuje da nema računicu u ljubavi.

Ipak, Isus je devetorici ljudi zamjerio nezahvalnost. Ne smijemo počiniti njihovu pogrešku. Dajmo slavu Bogu kad nas ozdravi i budimo mu beskrajno zahvalni. Nemojmo biti škrti u tome. Slijedimo pozitivne primjere ljudi iz biblijskih izvještaja. Nakon što ga je Isus oslobodio od legije demona, čovjek iz Gerase molio ga je da može ostati s Njim. Ne postoji veći blagoslov i privilegija od zajedništva s Gospodinom. Slijepci koji su progledali odmah su počeli propovijedati po okolici kakvu milost im je Gospodin iskazao. Obitelj kraljevskog činovnika prigrlila je vjeru u Boga nakon što mu je Isus ozdravio sina na umoru. Čovjek koji je bio bogalj od rođenja skakao je po hramu i slavio Boga nakon što je Petar djelovao u sili Isusovog imena u smjeru njegovog

ozdravljenja. U glavnom gradu Samarije nastala je velika radost nakon što je Filipovo propovijedanje Evanđelja bilo popraćeno ozdravljenjima bolesnika i istjerivanjem zlih duhova.

Druga pogreška opisana je u jedanaestom poglavlju Matejevog evanđelja. Isus je prekorio gradove (Korozain, Betsaidu i Kafarnaum) u kojima su se dogodila mnogobrojna čudesa zato što se nisu obratili (20-24). Osuda je bila tako oštra da je čak naglasio kako će grešnim građanima Sodome koji su bili uništeni sumpornim ognjem biti lakše na dan Božjeg suda od tih ljudi. Sodoma je sinonim za zlo, povijesni podsjetnik koji je Bog ostavio budućim bezbožnicima kako bi znali što ih čeka ukoliko će ustrajati u zlu i opačini. Možemo samo zamisliti stravične razmjere pripremljene kazne.

Isusove riječi trebaju nas potaknuti na razmišljanje. Ozdravljenje je Božja volja za naš život. To je neosporna biblijska istina uz koju trebamo prionuti. Ipak, najveći problem našeg života nije bolest koja nam razara tijelo, nego grešna narav kroz koju nas sotona porobljava. Koliko god se zavaravali pripadnošću crkvenoj religiji, u Božjim očima smo duhovno mrtvi, buntovnici koji zaslužuju iskusiti Njegovu srdžbu. Pokušajmo ovo sagledati iz Božjeg kuta. On može i hoće ozdraviti naše tijelo. Nakon toga nastavljamo živjeti u zdravlju, ali život u tijelu nije vječan. Prije ili kasnije svi moramo umrijeti. Ništa dobrog nema u tome da umremo zdravi i naposljetku primimo paklenu osudu.

Upravo je zato ozdravljenje putokaz prema obraćenju od grijeha!

U trenucima ozdravljenja Bog nam poručuje da nas voli. To između ostalog znači da će nam reći istinu o našem stvarnom duhovnom stanju, a ne ono što želimo čuti. Ovim drugim crkvena religija nam zasljepljuje srce i um cijeli život. Moćno djelovanje Njegove sile pokazuje nam svu ništavnost onih religioznih vrijednosti za koje smo smatrali da nam pomažu, a zapravo su bile prepreka spasenju i ozdravljenju. Pogledajmo što Isus kaže o nužnosti obraćenja: *“Bolje ti je izgubiti jedan dio tijela, nego da ti*

cijelo tijelo bude bačeno u pakao.” (Matej 5:29) Iako je ovo poruka o opasnosti preljuba, primjenjiva je za općenito grešno stanje u našem životu. Možemo umrijeti bolesni i otići u konačnici u raj. Međutim, umremo li tjelesno zdravi s grijehom u srcu, tad ćemo sigurno biti osuđeni na vječnu propast. Zato je najbolje da smo pomireni s Bogom i ozdravljeni.

Tu se pojavljuje dvojba, trebamo li prvo tražiti ozdravljenje ili pomirenje s Bogom? Odgovor na ovo pitanje različit je od čovjeka do čovjeka, iako je generalno gledajući bolje biti prvo rođen od Duha. Međutim, za mnoge ljude opisane u biblijskim izvještajima ozdravljenja i čuda bila su osvjedočenje koje ih je uvelo u vjeru. Ne može se postaviti univerzalno teološko pravilo. Ukoliko Bog u našem životu djeluje na takav način da nas kroz čudo ozdravljenja ili oslobođenja privuče k sebi, onda je to ono najbolje za nas. S druge strane, uđemo li prvo u spasenje kroz obraćenje od grijeha i novo rođenje, a potom budemo ozdravljeni, dajmo slavu Bogu za djelovanje Njegove milosti.

Primljeno ozdravljenje velik je blagoslov u našem životu. Upravo zato što je tako vrijedno trebamo ga znati sačuvati. Bez obzira jesmo li ozdravljeni prije spasenja u Kristu ili neposredno nakon toga, svjedočanstvo koje smo doživjeli predstavlja putokaz prema konačnom otkrivenju Božje volje za naš zdrav život. Velika je pogreška očekivati da ćemo trajno ostati zdravi na temelju onog iskustva koje smo imali u samom činu ozdravljenja. To je prošlo vrijeme. Trebamo se okrenuti prema naprijed i vidjeti koja je sljedeća stepenica suradnje s Bogom.

Naš odnos s Kristom počinje i razvija se vjerom. Ona nastaje, dolazi i djeluje u našem životu kroz Božju riječ. Ljudi koji su vjernici žive u zdravlju. S druge strane, tamo gdje su ljudi grešniji prisutnost bolesti sa svim njezinim negativnim posljedicama je izraženija. To je zakon spojenih posuda. Naše nutarnje biće treba svakodnevno biti hranjeno nepokvarljivim sastojkom koji ga čini snažnim i zdravim. To je najbolja obrana protiv bolesti koje nas žele svladati. Taj provjeren recept pronalazimo u Knjizi Izreka: *“Sine moj, pazi na moje riječi, prigni*

uho mojim besjedama. Ne gubi ih nikad iz očiju, pohrani ih usred svog srca. Jer su život onima koji ih nalaze i ozdravljenje njihovom cijelom tijelu.” (4:20-22)

Zanimanje za otkrivenje Božje riječi, njezino čuvanje i pohranjivanje u dubinu srca kao najdragocjeniji sadržaj jest ono što nas čini i održava zdravim ljudima u Kristu. Ne samo na tjelesnoj, nego i na duhovnoj razini.

U svakom slučaju treba cijeniti napore medicine u borbi protiv bolesti. Ipak, lijek Božje riječi ima neusporedivo veće prednosti od medikamenata. Besplatan je, stalno dostupan, neiscrpan, savršeno učinkovit, ugodnog okusa i nema negativnih nuspojava. Jedina mu je “mana” mogućnost izazivanja trajne ovisnosti. Naime, kad se osvjedočimo u njegovu kvalitetu nećemo ga htjeti prestati uzimati. Život bez njegovog blagoslovljenog učinka bit će nam nezamisliv.

Tko jednom proba savršeno od Boga, više ne pristaje na dobro ili bolje, a kamoli na negativno.

Usporedimo ono što smo do sada imali s onim što nam Bog nudi. Život u religiji ne pruža nam nikakvu konkretnu pomoć. Ukoliko smo bolesni, takvi ćemo i ostati. Isto vrijedi i za stanje zarobljenosti ili bilo što drugo s negativnim predznakom. Sotona želi da ostanemo na tom putu lažnog kršćanstva. Na njegovim postajama nema nikakve nade, samo obmane koje nam zaslepljuju oči i tjeraju nas prema vječnoj propasti.

S druge strane, život u Kristu nije prazna priča. Bog je stvaran, kao i djelovanje Njegove sile. Svatko nam može dati obećanje, ali tko ga može ispuniti? Religiozno svećenstvo, alternativni liječnici, političari, humanisti ili znanstvenici? Stavimo ruku na srce i iskreno priznajmo: “Nitko od spomenutih!” Samo živi Bog ima moć ispuniti svoju riječ! On traži od nas da se obratimo od zla i počnemo živjeti vjerujući u njezinu poruku koju nam objavljuje Sveti Duh. Učinimo li tako, On će dokazati svoju

vjernost i iskazati nam naklonost. Ne zato što smo to nečim zaslužili, nego zato što smo prihvatili vjerom Kristovu žrtvu i postali dijelom Njegovog tijela.

U trećem poglavlju Knjige Izreka čitamo uputu za zdrav i uspješan život: *“Uzdaj se u Jahvu svim srcem i ne oslanjaj se na vlastiti razbor. Misli na njega na svim svojim putovima, i on će ispraviti tvoje staze. Ne umišljaj da si mudar, boji se Jahve i kloni se zla. To će biti lijek tvom tijelu i okrepa tvojim kostima.”* (5-8)

Jedanaesto poglavlje

BOLESNI VJERNICI

“Zato su mnogi među vama bolesni, slabi i umiru.”

(1. Korinćanima 11:30)

Prvo poglavlje knjige posvećeno je temi uzroka i posljedica. Vidjeli smo da nespasjeni ljudi obolijevaju prvenstveno zbog neposrednog utjecaja pojedinih skupina grijeha. Također, život bez Boga je plodno tlo za vladavinu bolesti, unatoč tome što netko živi u određenoj mjeri usklađeno s osnovnim moralnim zakonima koje je Bog stavio u srce svakog ljudskog bića. Spasenje u Kristu podrazumijeva ozdravljenje od bolesti i oslobođenje od demonskih sila koje uništavaju ljudski život. Na putu spasenja vjera u Božju riječ donosi snagu u naše tijelo, postajući tako štit protiv bolesti.

Obećanja i standardi koje vidimo u Pismu predstavljaju otkrivenje Božje volje. Nije rijetkost da smo zbunjeni kada uspoređujemo ono što čitamo s onim što vidimo u stvarnosti svog ili života drugih ljudi. Činjenica je da su mnogi vjernici bolesni. Crkve se s tim problemom suočavaju na različite načine, ovisno o denominacijskoj teologiji i ustaljenoj praksi. Uzroke koji dovode bolest u živote vjernika dijelimo u pet osnovnih skupina. Što god bilo u pitanju, Božja riječ nam nudi rješenje za izlazak iz negativnog stanja.

Prva skupina je naslijeđeno stanje. Život u stanju grijeha možemo usporediti s duhovnim smetlištem na kojem sotona i njegovi demoni odlažu otpad. Tek kad primimo oprostjenje grijeha i uskrsli život postajemo svjesni u kojoj mjeri smo bili zatrpani. Neki od nas u Krista uđu bolesni. Što učiniti? Sotona koristi bolest kako bi nam poljuljao vjeru, sijući u srce sumnju u Božju volju da nas ozdravi. Takvi pritisci su vrlo žestoki i opasni.

Budući smo tek novorođena Božja djeca nismo još toliko vični u uporabi duhovnog oružja protiv neprijatelja. Navikli da stvari u svom životu prosuđujemo po gledanju a ne po vjerovanju, vrlo lako možemo pasti u očaj i nevjeru kad vidimo da bolest i dalje vlada u našem tijelu.

Stanje bolesti trebamo prihvatiti kao poligon za vjersku obuku. Ključno je da imamo otkrivenje što Bog želi. On nas nije pozvao na samosažaljenje ili očaj, nego na pobjednički život u Kristu. Bolest je samo privremena nadmoć neprijatelja. Računa se ishod na kraju utakmice. U stanju grijeha nismo imali Boga na svojoj strani, ali sada je drugačije: *“Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas ?”* (Rimljanima 8:31) Bolest nije samo naš neprijatelj, nego i Božji. Zemaljski roditelji su žalosni kad imaju bolesnu djecu i sve će učiniti da ozdrave. Koliko će više ljubavi prema svojoj djeci pokazati Nebeski Otac. Zar će mirno gledati kako ih sotona uništava bolešću? Naravno da neće! On nas svojim Duhom potiče da razvijemo vjeru i ujedinjeni s Njim svladamo bolest.

Druga skupina jesu neznanje i kriva učenja. Najgore što se može dogoditi vjerniku jest pristupanje crkvenoj zajednici koja nema otkrivenje o božanskom ozdravljenju ili o tom predmetu krivo naučava. Duhovna atmosfera, pozitivna ili negativna, neminovno utječe na naš način razmišljanja i djelovanja. Neznanje i pasivnost vladaju u pojedinim crkvenim krugovima i to je zastrašujuća činjenica. Tamo se bolest smatra neminovnošću koju trebamo prihvatiti. Prorok Hošea kaže *“da Božji narod gine zbog neznanja”*. (4:6) Važno je uočiti u prorokovoj poruci da je neznanje uzrokovano odbacivanjem spoznaje. Živimo u vremenu kad je otkrivenje Božje istine dostupnije nego ikad u povijesti. Problem je u tome što ljudi odbacuju spoznaju koja im dolazi posredstvom Svetog Duha.

Odbacivanje spoznaje uvod je u dublju duhovnu anomaliju - stvaranje krivog učenja. Negativna stanja protivna Božjoj volji u pravilu se opravdavaju raznoraznim teološkim tumačenjima. Već smo vidjeli kako crkvena religija krivo tumači ulogu Kristovog križa, poistovjećujući ga s bolešću. Apostol Pavao također je iskorišten kao sredstvo dokazivanja da je bolest u vjernikovom

životu nešto poželjno. Apsurd je tim veći kad znamo da je Pavao bio radikalni vjernik koji je propovijedao cjelokupno spasenje u Kristu. Da ne spominjemo koliko je ozdravljenja i istjerivanja zlih duhova iz ljudi učinjeno kroz njegovu službu.

Krivi učitelji pozivaju se na dva primjera iz njegove službe kako bi dokazali svoje tvrdnje. Pavao kaže vjernicima u Galaciji *“da mu je bolest pružila priliku da im prvi puta propovijeda Radosnu vijest”*. (4:13) Grčka riječi *astheneia* koja je prevedena kao bolest znači slabost, slabunjavost, nemoć, bolest, oskudica, neimaština, bijeda, siromaštvo. Dakle, ono što apostol kaže nije nužno da je bio bolestan u klasičnom smislu kad je propovijedao tamošnjem stanovništvu. U sljedećem stihu vidimo da je to stanje opisao kao kušnju, što znači da je bilo privremeno, a ne trajno.

Sindrom Pavlovog trna jest krivovjerje koje mnoge vjernike drži u ropstvu bolesti. Dobro poznata izjava: *“Pavlov trn bila je bolest u njegovom tijelu!”* ne može biti dokazana čak niti nategnutim kontekstualnim tumačenjem. Mi moramo vidjeti što apostol stvarno kaže, a ne ono što želimo vidjeti: *“I da se ne bi uzoholio, u tijelo mi je stavljen trn, sotonin poslanik koji me trajno muči, kako se ne bi uzoholio ... Zato uživam u slabostima, uvredama, nevoljama, progonima i tjeskobama koje podnosim za Krista.”* (2. Korinćanima 12:7;10) Na popisu stvari koje opisuje kao trn u tijelu nema bolesti, zar ne? Nevolje koje spominje isključivo su vezane za plaćanje visoke cijene u propovijedanju Evandjelja.

Treća skupina jest nedostojno uzimanje Gospodnje večere. Prvi standard koji trebamo usvojiti kad uđemo u Krista jest taj da je Bog ozbiljan u pogledu svoje riječi. Njegova svetost na nas može utjecati blagoslovljeno, a može nas dovesti i pod osudu. Vrlo je zanimljiv primjer iz Starog saveza. Izraelcu su tijekom povijesti stalno bili u toplo - hladnom iskustvu sa živim Bogom. Iskusili su nevjerojatna čudesa Njegove spasiteljske sile. Prisjetimo se izlaska iz Egipta, razdvajanja Crvenog mora i uništenja faraonove vojske, osvajanja Jerihona, ulaska u obećanu zemlju itd. S druge strane, neozbiljnost u shvaćanju i provođenju Njegovih zapovijedi (idolopoklonstvo, miješanje s bezbožnim

narodima, blud, mrmljanje i druge negativnosti) na njih su navlačile Božji sud i oštre kazne.

U dvadeset prvom poglavlju Knjige Brojeva čitamo o događajima koji su se odvili između brda Hore i Crvenog mora. Narod je bio nestrpljiv i počeo je govoriti protiv Boga i Mojsija. Prigovarali su im zbog izlaska iz egipatske zemlje, nedostatka kruha i vode, a manu s neba proglasili su bijednim jelom koje se gadilo njihovoj duši (5). Bio je to samo jedan u nizu ozbiljnih prijestupa. Božji sud bio je trenutatan. Zmije otrovnice počele su gristi ljude i došlo je do masovnog pomora. Shvativši težinu prijestupa, molili su Mojsija da posreduje kod Boga. On je na Božju zapovijed objesio mjedenu zmiju na stup i tko god je pogledao na nju bio je ozdravljen od otrova (9). Mjedena zmija bila je slika raspetog Krista koji je platio cijenu naših grijeha. Pogled na Njega nas liječi.

Pavao upozorava vjernike da izvuku pouku iz grešaka starih Izraelaca. Božji sudovi koji su ih pogodili zabilježeni su kako bi bili opomena nama koji živimo u posljednjim vremenima (1. Korinćanima 10:1-11). Proučimo sada svetkovanje Gospodnje večere. Ono je opisano u jedanaestom poglavlju iste poslanice. Znamo da je Isus neposredno pred uhićenje u Getsemanskom vrtu održao sastanak s učenicima na kojem je s njima blagovao kruh i vino. Objasnio im je da nastupa vrijeme Novog saveza, čiji su simboli Njegovo tijelo i krv. Blagovanje kruha i vina na sastanku vjernika održavanje je uspomene na Gospodina koji je dao svoj život za naše spasenje (26).

Neki vjernici u Korintu nisu imali razumijevanje koliko su Bogu važni Njegovi standardi svetosti, a pogotovo simboli tijela i krvi Njegovog Sina. Na sastancima su se opijali i nisu vodili brigu o raspodjeli hrane. Apostol ih je oštro ukorio zbog toga i jasno im stavio do znanja: *“Zato, tko god nedostojno jede ovaj kruh ili nedostojno pije ovaj Gospodinov kalež, bit će odgovoran za Gospodinovo tijelo i krv. Neka svatko ispita samog sebe, a onda neka jede kruh i pije iz kaleža, jer tko jede i pije, svoju osudu jede i pije, ako u tome ne razabire tijelo.”* (27-29)

Shvaća li današnja generacija kršćana ozbiljnost apostolovih upozorenja? Korinćani su se opijali vinom, ali problem može biti u bilo kojoj negativnosti koja prebiva u srcu vjernika. Moramo se preispitati prije nego što na sastanku jedemo kruh i pijemo vino. Ukoliko nas Sveti Duh osvjedoči o grijehu trebamo se pokajati, odbaciti grijeh i tek tada će ono što jedemo i pijemo imati blagoslovljen učinak na naš život. U suprotnom pojest ćemo i popiti svoju osudu zato što nismo dostojanstveno pristupili Božjim svetinjama. Ovo je kazna: *“Zato su mnogi među vama slabi, bolesni i mnogi umiru.”* (30)

Četvrta skupina jesu grijesi koji trebaju biti priznati prije nego što pozovemo crkvene starješine da mole za naše ozdravljenje: *“Boluje li tko među vama? Neka sebi dozove crkvene starješine. Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u Gospodinovo ime, pa će molitva učinjena s vjerom spasiti bolesnika. Gospodin će ga podići i, ako je učinio grijehe, dobit će oprostjenje. Prema tome, ispovijedajte grijehe jedan drugome i molite jedan za drugog da ozdravite.”* (Jakov 5:14-16) Ova apostolova zapovijed ne sadrži misao da svako pozivanje starješina sa svrhom da mole za naše ozdravljenje podrazumijeva počinjenje grijeha koji je uzrokovao bolest. Jakov kaže: *“... ako je počinio grijehe ...”* Ipak, iz cijelog konteksta odlomka vidimo da je veza grijeha i bolesti naglašena, tako da to u praksi uglavnom jest uzrok.

Peta skupina je traženje pomoći od medicine prije nego što se obratimo Bogu, ili da tijekom bolesti uopće ne tražimo Njegovu pomoć. Ovo su vrlo osjetljiva pitanja i stvari treba kristalno jasno objasniti. Medicina je generalno gledajući pozitivna. Alternativna je apriori negativna. Kad ne bi postojala medicina, ljudi koji ne poznaju Boga bili bi osuđeni na prijevremenu smrt od bolesti, a ne bi mogli niti ublažiti njezine posljedice. Medicina može ljude izliječiti od nekih bolesti, tako da bi u slučaju njezinog nepostojanja bili lišeni i tog vida pomoći.

Pitanje koje se postavlja nije to trebaju li vjernici koristiti medicinske usluge, nego kome se trebaju prvo obratiti kad obole. Po nekom nepisanom pravilu ljudi se uvijek prvo obraćaju tamo

gdje očekuju da će primiti kvalitetniju i bržu pomoć. Koliko vjernika prvo odlazi k Bogu kad obole? Svatko zna odgovor za sebe, ali u jedno možemo biti sigurni. Nije li Bog naša prva postaja u traženju pomoći, tada sigurno nije ni u ostalim životnim područjima na prvom mjestu. Zašto više vjerujemo liječniku nego Kristu? Postoji samo jedan razlog; nismo upoznati s Njegovom silom ozdravljenja. Mi znamo za nju, čitamo o njoj, slušamo propovijedi, ali sve je to samo na legalističkoj razini.

*U slučaju oboljenja, pomoć prvo trebamo tražiti od Boga.
Ne uspijemo li primiti zdravlje od Njega iz bilo kojeg razloga,
tada je zdravorazumski potražiti medicinsku pomoć.*

U šesnaestom poglavlju Druge knjige Ljetopisa čitamo o životu kralja Ase. On je bio vjernik koji je proveo radikalne promjene u Judeji. Nažalost, Asa je počinio kardinalnu pogrešku. Nakon što je izraelski kralj Baša napao Judeju, pomoć je potražio od aramejskog kralja Ben - Hadada koji je stolovao u Damasku (1,2). Bog mu je to ozbiljno zamjerio i opomeno ga preko proroka Hananije. On ga je podsjetio da su i njegovi prijašnji neprijatelji bili vojno snažniji (Etiopljani i Libijci), ali ih je nadvladao oslonivši se vjerom na živog Boga (8). Kralj se naljutio na proroka i bacio ga je u tamnicu.

Asa se pred kraj života razbolio na noge, “*ali ni u bolesti nije tražio Jahvu, nego liječnike*”. (12) Na njegovom primjeru vidimo koliko opasnost krije oslonac na bilo koga, čak i neprijatelja, a ne na Boga. Kralj je imao priliku pokajati se nakon prorokovog ukora, ali propustio ju je. Kad je došla bolest, ignorirao je Božju pomoć i tražio isključivo liječničku. Ubrzo je umro. Pouka koju moramo izvući jest ova; neka nam Bog uvijek bude na prvom mjestu, vrata na koja ćemo prvo pokucati.

Knjige

Autor: Ivan Lovrenčević

- ◆ Život u imenu Isus
- ◆ Budimo vjernici Pavlovog kova
- ◆ Duh straha
- ◆ Riječ vjere
- ◆ Novi čovjek (Prva knjiga)
- ◆ Novi čovjek (Druga knjiga)
- ◆ Božje kraljevstvo
- ◆ Spasenje

Knjige se mogu čitati u pdf formatu na našoj web stranici.

Kršćani

Pripadnost i temelj:

Pripadamo našem Spasitelju i Gospodinu, Isusu Kristu. Njega slijedimo vjerom, a izjašnjavamo se kao kršćani (Djela 11:26). Temelj našeg učenja i djelovanja je Sveto pismo. Ustrojeni smo kao kućna crkva apostolskog usmjerenja po uzoru na prvu Crkvu opisanu u knjigama Novog saveza. Nismo pripadnici crkvenih denominacija (katolička, pravoslavna ili reformacijske baštine), kao ni sekta (jehovini svjedoci i mormoni).

Duhovno djelovanje:

- ◆ oslanjajući se na Božju milost i vjerom u silu Isusovog imena molimo za ozdravljenje bolesnika i oslobođenje zarobljenika u kućama, bolnicama, staračkim domovima, zatvorima, komunama i gdje god postoji potreba.
- ◆ pružamo duhovnu pomoć i mogućnost učenja cjelokupne istine Pisma svim zainteresiranim pojedincima i skupinama.

Naše djelovanje je besplatno i ne obavezuje korisnike na bilo što protivno njihovom uvjerenju ili izboru!

Kontakt:

Ivan Lovrenčević
tel: 091 527 5519
mail: krscani@krscani.net
www.krscani.net
